CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Calea Victoriei, Nr. 133, et. 2
Sector 1, cod 70179
B.C.R.S.M.B.
4510.50.11.06
Telefon : 50.41.25.
Telefax : 50.64.44

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — CREȘTIN ȘI DEMOCRAT

ANUL XXIII
(Seria a IV-a nr. 393)
4 pagini — 5 lei
MARȚI
25 iunie 1991

Întruniri-dialog cu sibienii ale conducerii P.N.Ț.-C.D.

Două zile de sărbătoare pentru municipiul de pe Cibin

Duminică, 23 iunie a.c., a avut loc o întrunire-dialog a conducerii centrale a PNȚ-CD cu locuitorii orașului și județului Sibiu, membri și simpatizanți ai PNȚ-CD, pentru care sala Casei de cultură a sindicatelor din localitate a fost neîncăpătoare. Au participat în calitate de invitați și reprezentanți ai organizațiilor PNȚ-CD din județele Alba, Hunedoara și Brașov. Întrunirea a fost precedată, în jurul orei 9,30, de depunerea din partea PNȚ-CD a unei coroane de flori la troița ridicată în memoria martirilor de la Sibiu căuți în decembrie 1989, sub gloanțele Securității, pentru eliberarea României de sub jugul dictaturii comuniste. Să nu uităm că Sibiul este orașul care a plătit cel mai greu tribut de sânge, așa cum rezultă dacă raportăm la populația orașului numărul celor care și-au dat viața pentru victoria revoluției anticomuniste.

Întrunirea-dialog a fost deschisă de dl. avocat Gavrilă Dejeu, președintele organizației județene a PNȚ-CD, care a spus : „Nu am venit aici să facem demonstrație politică, nici să strigăm lozinci. Există o problemă mult mai importantă : necesitatea pentru populația Sibiului de a cunoaște de la sursă, în profunzime și cu seriozitate, gîndirea, mijloacele de acțiune, platforma și planul de acțiune al PNȚ-CD mai ales în condițiile cînd evenimentele nefericite care au avut loc de la revoluție încoace au făcut imposibilă cunoașterea reală a platformei PNȚ-CD".

Au luat apoi cuvîntul domnii Corneliu Coposu, președintele PNȚ-CD, Ion Diaconescu, prim vicepreședinte al PNȚ-CD, și Mircea Ciumara, titularul departamentului de finanțe al PNȚ-CD, care în cadrul unor scurte alocuțiuni au arătat tocmai obiectivele menționate de dl. av. Dejeu, după care a urmat dialogul anunțat în cadrul căruia oaspeții de la București au răspuns numeroaselor întrebări. Întrunirea a luat sfîrșit în jurul orei 13,40. În ziarul nostru de mîine,miercuri, 26 iunie a.c., vom reveni cu amănunte de la această întrunire.

Cu ocazia vizitei făcute la Sibiu de delegația conducerii centrale a PNȚ-CD, sîmbătă, 21 iunie a.c. au avut loc, de asemenea, întîlniri cu reprezentanții Forumului Democrat German, cu universitarii din Sibiu și cu reprezentanții mișcării sindicale din Sibiu, care au constituit tot atîtea prilejuri de a cunoaște problemele care le confruntă și respectiv poziția PNȚ-CD față de ele, apreciată deosebit de favorabilă de către sibieni.

În pauza dinaintea întrunirii cu reprezentanții sindicatelor, delegația PNȚ-CD de la București a făcut o scurtă vizită de informare la autocarul-expoziție al BBC aflat în Piața Mare din Sibiu, discutînd cu dl. Cristofor Mureșanu, conducătorul acestei expoziții itinerante care se află în țara noastră și care în zilele următoare va vizita în ordine orașele : Pitești, Brașov, Bacău, Iași, Chișinău, Galați, pentru ca în zilele de 1 și 2 iulie să se afle la București.

Seara dl. Corneliu Coposu a acordat un interviu pentru presa locală.

Deocamdată atît despre cele două zile sibiene ale conducerii PNȚ-CD, caracterizate de dl. profesor Pop drept „două zile de sărbătoare pentru municipiul Sibiu aflat în mijlocul țării." În următoarele numere ale ziarului nostru vom reveni cu amănunte semnificative care arată înțelegerea și convergența în problemele de bază ale poziției PNȚ-CD cu acelea expuse de minoritatea etnică germană, de cadrele universitare și, respectiv, de mișcarea sindicală din Sibiu. (S.S.).

„Omogenitatea spirituală a poporului român prin morala creștină, dreptatea socială și libertate"

„Omogenitatea spirituală a poporului român prin morala creștină, dreptatea socială și libertate".

După cum am arătat în numărul nostru anterior în cadrul întîlnirii programată joi la Teatrul Național (sala mică) de organizația centrală muncitorească a PNȚ-CD, invitată de onoare a fost ilustra dizidentă a perioadei comuniste, nedezmințita româncă în cuget și cuvînt DOINA CORNEA, care a rostit o impresionantă alocuțiune.

Dată fiind bogăția și densitatea de idei și de concluzii, redăm mai jos în întregime alocuțiunea ce a fost ascultată cu atenție și respect, aplaudată în nenumărate rînduri de asistența care a umplut pînă la refuz sala.

Stimați auditori

Am primit cu o mare bucurie invitația dumneavoastră. Vă mulțumesc.

Trăim într-o mare confuzie, într-un mare zgomot. Om pe om nu se mai aude, nu se mai înțelege. Dacă sînt azi aici, e din dorința de a aduce împreună cu dvs. mai multă claritate în sufletele noastre. De aceea aș dori ca la sfîrșit să-mi puneți întrebări.

Primul lucru care ar trebui să ne surprindă e faptul că sîntem singura țară din Est unde fosta securitate a fost reinstituționalizată și foștii activiști repuși în drepturi.

Sîntem singura țară unde cei care au luptat pentru demnitate și libertate sub Ceaușescu au fost calomniați încă din primele luni de mediile de informare, de presa oficială și chiar de reprezentanții puterii. Singura țară unde majoritatea populației a trecut de partea calomniatorilor. Faptul acesta s-a dovedit la alegeri. Astfel, am rămas singura țară unde poporul nu a reușit să înlăture a doua echipă de cripto-comuniști instalați la putere, așa cum s-a întîmplat în celelalte țări : pînă și în Bulgaria a demisionat un președinte, a fost schimbat un guvern, și chiar în Albania.

De aceea la noi azi e cu putință această dăunătoare încetineală cu care se promovează legi care să permită trecerea economiei la o economie de piață, bazată pe proprietatea privată. Pînă acum, doar în agricultură s-a făcut ceva în acest gen.

De aceea la noi e cu putință producerea de legi și proiecte de legi antidemocratice, ca legea cetățeniei, a S.R.I., legea cu privire la Consiliul Apărării.

De aceea a fost cu putință încheierea unui Tratat militar, peste capul nostru cu U.R.S.S., prin care ne este stîrbită suveranitatea de a decide singuri asupra aliantelor noastre și prin care i-am abandonat pe frații noștri de dincolo de Prut.

De aceea e cu putință refuzul adevărului, falsificarea istoriei noastre moderne și contemporane (rolul monarhiei, al partidelor istorice la făurirea României moderne, adevărul asupra zilei de 23 august 1944, asupra instaurării comunismului). Dar e posibilă și falsificarea istoriei noastre recente, în legătură cu toate evenimentele tragice petrecute la noi, începînd cu decembrie 1989: teroriștii, Tîrgu Mureș, mineriada plus morții din seara de 13 iunie, plus ilegalitățile și violențele de tot felul. Un singur lucru e cert : morții se află în cimitire, iar vinovații rămîn printre noi, anonimi, ocrotiți de președintele țării și de faimoasele legi elaborate de reprezentanții parlamentari F.S.N. Mesi tot de noi.

Consecințele, în țară ale acestei stări de fapt sînt : o mare confuzie, instabilitate și neîncredere (la oamenii care s-au mai trezit), o gravă criză de autoritate, în ce privește puterea. Iar în afară, compromiterea țării și a poporului român, lipsa de încredere a guvernelor și a investitorilor străini, fără a căror colaborare nu putem ieși din impasul economic. Refuzul Clauzei, refuzul vicepreședintelui Statelor Unite de a ne vizita țara sînt dovezi grăitoare în acest sens. Nimic nu se poate clădi decît pe adevăr. Consider că guvernul Iliescu — Roman (dar mai ales președintele Iliescu), din considerente meschine de putere, a ratat marele moment privilegiat ce se oferea României în decembrie 1989, încheind o înțelegere cu foștii opresori ai neamului din securitate și nomenclatură. Consider deci că toți aceștia sînt principalii vinovați ai dezastrului moral, social, politic și economic în care ne afundăm tot mai mult: Conducerea Televiziunii avînd și ea același grad de vină.

Dar istoria nu o fac doar oamenii puterii, oamenii politici, prin deciziile lor. Aceștia fac istoria evenimentelor de suprafață, istoria spectaculară, rapidă. Istoria de fond, istoria ascunsă în propria ei încetineală, istoria care scapă controlului, o fac oamenii de rînd, fără să-și dea seama (tocmai aici pe latura tragică a ei), o fac prin comportamentul lor moral, cultural și civic de zi cu zi. În marea masă a oamenilor, deși nu pare, fiecare atitudine de compromis cu răul,

(Continuare în pag. a 4-a)

TELEX „DREPTATEA"

REVIZUIRI

Răspunzînd unei interpelări adresate în Camera deputaților, dl. Giroveanu, subsecretar de stat la Ministerul Justiției a precizat că prevederile Legii 18 privind proveniența bunurilor sînt încă aplicabile. Din păcate există unele greutăți în aplicarea lor. Comisiile de control a averilor au în componența lor, la nivel teritorial, conform reglementărilor existente, și patru muncitori. Aceștia, în unele locuri n-au mai fost lăsați de către administrații să participe la anchete, sau n-au mai vrut ei, compromițînd activitatea întregii comisii. Noua ordine din țară a impus modificări, care se află deocamdată în atenția parlamentului, în sensul suprimării participării muncitorilor la comisiile de control în discuție. Pînă în prezent, în urma sesizărilor primite, 159 de cazuri au fost (sau sînt) în atenția judecătorilor. Care dintre ele privesc nomenclatura comunistă, dl. subsecretar de stat n-a precizat.

INVESTITORI

Primele 20 de țări care participă la privatizarea din România, în funcție de sumele investite, sînt : Germania, Italia, Siria, Turcia, Liban, SUA, Franța, Israel, Grecia, Ungaria, Austria, Iordania, Irak, Anglia, Elveția, Iran, Olanda, Belgia, Iugoslavia, Suedia.

RAPORT

Cităm din Raportul unui grup de experți, relativ la aplicarea Convenției Internaționale privind drepturile copilului în domeniul infierilor internaționale : „În 1990 au fost de trei ori mai multe întreruperi de sarcină decît nașteri ; starea

generală critică a mamelor atrage după sine nașterea unui număr important de copii prematuri, pe care asistența medicală îi conduce implacabil spre o internare permanentă. Situația economică rămîne alarmantă pentru o mare parte a românilor și, mai ales, pentru cei nevoiași. Șomajul, care era practic inexistent în România în timpul regimului comunist, își face apariția, fără ca un sistem de protecție socială să-i limiteze efectele și fără să fi fost organizate deja unele alternative private".

CRIZĂ

Ministerul Învățămîntului și Științei se află în plină criză de „hîrtii", formule și formulare. Nu există suficiente fișe de înscriere pentru licee, școlile trebuie să se descurce în funcție de posibilități, prin xeroxarea „modelelor" distribuite cu parcimonie. Din cauza unor lipsuri de același gen, diplomele pentru premii la clasele I-IV au fost de asemenea xeroxate, pe banii elevilor, la mențiuni renunțîndu-se cu desăvîrșire. Se verifică încă o dată adevărul cunoscut : diplomele, de orice gen ar fi, demonetizate cîndva prin intensa folosire — de la Cîntarea României pînă la Erou al Revoluției agrare — sînt simple bucăți de hîrtie, fără nici o valoare și, mai ales, fără acoperire.

Marginalii la afacerea „OLTCIT" (IV)

● Afaceriștii intră în scenă ● Cîteva exemple ● Marea dedublare ● D-lui senator, cu neîncredere

Continuăm în rîndurile de față prezentarea abuzurilor pe care cei mari ai Oltcitului le-au comis după decembrie 1989 la umbra binefăcătoare a democrației originale. Ne exprimăm încă o dată speranța că dezvăluirile noastre vor determina o abordare lucidă și obiectivă a situației existente în unitatea craioveană, dar mai ales promovarea acelor măsuri care să elimine din rădăcini corupția de aici.

În 1990 guvernul Petre Roman a aprobat o investiție de 15 milioane F.F. pentru relansarea activității de la OLTCIT S.A. Cu această sumă au fost procurate piesele de schimb necesare în vederea unui export însemnat în Ungaria, Cehoslovacia și Turcia.

În acest moment al evenimentelor intervin firmele particulare. Rolul lor — așa cum se va vedea — a fost și este nefast. O mare parte din piesele destinate exportului au intrat pe porțile acestor firme. Astfel, cureile de transmisie PIRELLI, cumpărate de OLTCIT S.A. pe valută forte au fost vîndute pe lei — reținați, pe lei ! — următoarelor firme MOTO — X, GHB (care însemnă Gîlcevescu Cezar, Hîrzoiu Grigore, Boană Sandu), OC.R. (patron — Cantă Traian de la Reprezentanța OLTCIT S.A. din București), AUTOIMPEX (patron — Surugiu Ion). Aceste date le-am extras dintr-un „centralizator privind vînzările pe beneficiar și facturi a curelelor de distribuție import PIRELLI în perioada 1 ianuarie—30 septembrie 1990". Ne permitem să dăm cîteva exemple la întîmplare :

CENTRALIZATOR

privind vînzările pe beneficiari și facturi a curelelor de distribuție import PIRELLI în perioada 1 ianuarie —30 septembrie 1990.

Nr. aviz expediere Data	Cantitate	Destinatar	Nr comandă Data	Avizat	CPP	Aprobat
1798/15.08.1990	29	GHB Craiova	17/01.08.1990	Hîrzoiu	Cuță	Vigaru
1838/31.08.1990	28	GHB Craiova	19/20.08.1990	Hîrzoiu	Cuță	Surugiu
16389/13.06.1990	2	MOTO — X	6/11.06.1990	—	Cuță	Hîrzoiu

Se impun cîteva precizări și anume :

1. Aceste livrări către piața internă s-au făcut în detrimentul exportului ; astfel, către Cehoslovacia există o restanță de 700 autoturisme OLTCIT, cauza fiind — nici nu se putea altfel ! — lipsa pieselor de schimb, piese care au luat, așa cum s-a văzut, o altă destinație.

2. Din centralizatorul pomenit mai sus se poate desprinde ideea că pentru piața internă au fost livrate cîrca 40 la sută din curelele PIRELLI, cumpărate

LUCIAN TUDORANCEA

(Continuare în pag. a 3-a)

Față-n față: agricultura colectivistă și agricultura de piață (II)

Pentru menținerea ceapeurilor „Puterea" invocă sistemul cooperatist al fermierilor din țările cu economie de piață

Dezinformarea ocupă o poziție centrală în arsenalul comunist. Cu tupeul și aroganța caracteristice, tovarășii deviază de la adevăr, creînd în mod deliberat confuzii. Un obiectiv urmărit cu sîrg constă în „implementarea" în mintea obiditilor români că sistemul agricol colectivist, sistem care a distrus agricultura românească și țărănimea, nu este o invenție comunistă ci el ar continua o tradiție, și de altfel, se practică și în țări capitaliste avansate. Această propagandă ticluită urmărește să prezerve în fond sistemul agricol colectivist socialist falimentar. Motivul : acesta este singurul sistem care asigură „Puterii" stăpînirea deplină a producătorilor agricoli. Așadar, de dragul puterii, „Puterea" actuală încearcă să ne convingă de binefacerile colectivizării agriculturii. Iată modele propagandistice emise recent de lideri de frunte în compartimentele puterii : „...mișcarea cooperatistă în agricultură nu-i o invenție a comunismului și că la români ea s-a practicat sub diferite forme cu mult înainte". Și : „În multe țări europene agricultura se bazează pe sistemul cooperatist (Danemarca, Elveția, Italia) sau al asociațiilor de producători (Franța), și nu pe mica proprietate țărănească".

Din ambele citate se strecoară și un fel de adevăr, dar fondul este prezentat deformat, preamărind, pe de o parte, structurile organizatorice agricole colectiviste create de comunism, iar pe de altă parte, lansînd o campanie concertată împotriva micii proprietăți țărănești. Despre adevăr : în România antebelică, în funcție de condiții și tradiții, cu precădere în unele sate din județe transilvane, (de exemplu, în Tîrnava Mare) existau asanumite „cooperative de consum", organizate de săteni în vederea aprovizionării și cumpărării pe credit, mai ales din import, a unor mașini agricole, animale de prăsilă și semințe. În alte sate (de exemplu, în Tîrnava Mică), după exproprierea grofilor și improprietărire, se practica, prin înțelegere, un asolament comun : într-un an, într-un hotar **toți proprietarii de pămînt**, însămînțau pe loturile **cele aparțineau familiei proprietarului de pămînt**. Deci, cît și organizarea asolamentului pe sat, nu avea nimic colectivist comunist : proprietatea asupra pămîntului era privată ca și munca și recoltele. Nici vorbă nu era de proprietate colectivistă sau de muncă în devălmășie.

A devenit o modă în noii propagandiști invocarea sistemului cooperatist din Danemarca pentru argumentarea menținerii ceapeurilor. Este adevărat că în Danemarca există asociații cooperative, dar atenție, tovarăși (!) asociațiile cooperative ale fermierilor danezi sînt de deservire și comerciale, nu de producție. Mai trebuie să știți tovarăși că excepționala productivitate a fermelor danezе se bazează pe proprietatea fermierului asupra pămîntului și pe munca familiei fermierului în producția primară. Și de asemenea ar fi bine să nu mai huliți mica proprietate țărănească", deoarece, în Danemarca, țară de pe continentul european cu cea mai mare mărime medie a fermei — 31,7 hectare, în 1988, din cele 81 539 ferme, 13 800 ferme (circa 17%) aveau între 0,5 și 10 hectare, circa 44 000 ferme (54%) aveau o suprafață cuprinsă între 10 și 40 hectare, iar 23 800 ferme (circa 29%) aveau peste 40 hectare din care doar 3,6%, circa 3 100 ferme aveau peste 100 hectare; în Germania și Belgia Olanda, Italia și Franța suprafețele medii ale fermelor erau : 16,8 — 16,9 ; 17,3 ; 20,8 și respectiv, 28,2 hectare). Așadar trăsătura caracteristică a agriculturii din principalele

Prof. univ. dr. doc. TEOFIL CRACIUN

(Continuare în pag. a 2-a)

Galeria martirilor

IOAN NICOLAU

Ioan Nicolau a fost președintele PNȚ Bacău între anii 1935—1947 și director al ziarului „Bacăul", în paginile căruia a publicat articole ce pledau pentru umanitarism și înțelegere, pentru valorile sacre ale libertății, democrației și demnității.

Provenit dintr-o familie de țărani, Ioan Nicolau s-a ridicat prin forța minții și sufletului său, absolvind seminarul din Iași, iar apoi Facultatea de drept. S-a stabilit ca tînăr avocat la Bacău, unde s-a ocupat și de editarea cotidianului local al PNȚ, pînă în 1946 cînd ziarul a fos interzis.

În 1947 a fost arestat pentru articolul „Crimele de la Katyn" și condamnat de „Tribunalul poporului" condus de Avram Bunaciu la un an închisoare. Eliberat pentru cîteva luni, a fost arestat din nou, asemeni atîtor zeci de fruntași național-țărăniști, îndurînd drumul calvarului: Ministerul de Interne, Pitești, Craiova, spitalul penitenciar Văcărești, Jilava. O viață scurtă, trăită în demnitate și curaj, încheiată tragic, în condiții necunoscute, între zidurile de la Jilava, în 1954. După 7 ani de umilință, bătaie și tortură nemeritată.

Fiica sa, Lucia Nicolau-Popescu păstrează și astăzi singura carte poștală expediată de la Jilava cu 4 ani înainte de moarte. Cuvintele banale prin care ziaristul și avocatul Nicolau solicită haine — „căci alimente avem destule" — cuprind în ele toată durerea și suferința mută a unei existențe întemnițate pe nedrept. Cuvintele așternute cu creionul pe hîrtia îngălbenită sînt ultimele semne trimise înainte de marea tăcere, singurele mărturii ale unei treceri prin infern.

Poate vor mai fi fiind camarazi care i-au supraviețuit, poate că cineva mai știe cum s-au petrecut ultimele lui clipe sau dacă la capul său se înalță o cruce. Dacă cineva cunoaște amănunte despre calvarul avocatului Nicolau, dacă cineva știe unde-i este mormîntul este rugat să o caute pe doamna Lucia, pentru care o luminare aprinsă la căpătîiul tatălui său ar însemna împlinirea unei datorii de conștiință.

Avem în față un ordin de rechiziție în favoarea Ministerului de Război, întocmit de comisarul Meliș Eugen în 1947, în absența proprietarului aflat în temniță. Atunci s-a preluat rotativa, tipografia și toate anexele acesteia, precum și localul în care a funcționat ziarul „Bacăul", în locul căruia a apărut „Glasul armatei". Prin Ordinul telefonic al Ministerului de Interne și Ordinul 309 al prefecturii județului s-au confiscat bunurile avocatului Nicolau. Nu s-a reușit însă confiscarea memoriei omului Nicolau.

Aceste scurte rînduri se doresc a fi o piedică în calea uitării. Martiriul, pînă acum anonim, al lui Ioan Nicolau e prea copleșitor pentru a putea fi cuprins în cuvinte simple. Jertfa lui face parte din obolul plătit de poporul român pentru eliberarea de comunism. Ca atîtea altele, ea nu trebuie să fie zadarnică.

GILDA LAZĂR

Pază sigură

Comedia puterii

Marele actor englez Ian McKellen ne spunea — cu prilejul turneului de la București al lui Royal National Theatre din Londra — că spectacolul politic are succes mai ales în condițiile unei slabe democrații. Nemaivorbind de cazul cînd ea nu există deloc. Am trăit-o și pe asta! Dar și acum, la noi, nu numai că democrația e slabă, ci sînt chiar semne că a început să i se închidă ușile și să rămînă pe dinafară (să fugă poate la alții, care și așa au destulă!). Și să ne gîndim numai la controlul dictatorial al informațiilor impus de televiziune, care tot mai mult își dă pe față caracterul de „oficină" a puterii. Această „închidere" duce și mai mult țara la izolare, în ciuda eforturilor lăudabile ale d-lui prim ministru de a-i lămuri pe frații de peste mări și țări cît de deschiși sîntem noi! Că e invers, o poate constata oricine vine aici, mai ales cei care însoțesc ajutoarele pentru orfani și handicapați, cărora li se creează asemenea „condiții" (de pildă, trebuie să-și plătească masa și hotelul, evident, cînd nu li se fură banii, cum s-a întîmplat recent la Galați cu un convoi venit din Anglia) încît vor să ajungă cît mai repede acasă, să nu mai audă de România!

În aceste condiții nefericite, teatrul politic are, în schimb, mare succes. Desigur, asta nu-i o consolare. Dar cînd omul simte că nu e liber, cînd forțele puterii îl sperie cu scutierii pe stradă, el găsește (încă) o oază de libertate în teatre, pe scenă. Aici se defulează — fiindcă poate să vadă, vorba lui Eminescu, „măști cu toate de renume din comedia minciunii". Spectacolul lui Andrei Șerban, de pildă, cu **Noaptea regilor** de Shakespeare, gîndit și lucrat în cheie politică, vizînd în special fenomenul Piața Universității, vizînd deci **comedia puterii**, ar fi fost de neconceput pe altă scenă a lumii și chiar a țării. El are efect maxim numai în Sala Mare a Teatrului Național, adică vizavi de „locul faptei". Piața Universității! E un spectacol în care coautor principal este noua putere și în special „diavolul" pe care Malvolio îl vede pe micul ecran la emisiunea de actualități! Și Malvolio — Gheorghe Dinică — se bucură, dă din picioare nărăvaș, zîmbește iliescian, pentru că el însuși este copie a „diavolului", recunoscîndu-și în zîmbetul geamănului de pe ecran, ca într-o oglindă, propriul zîmbet malefic. Sîntem siguri că multe asemenea comedii sau prilejuri de comedii ale minciunii o să mai dea teatrelor țării noua putere!

Deci acolo unde acționează cenzura, chiar și în chip mascat, subteran (și poate tocmai de aceea!), teatrul politic e viabil, are chiar efect comercial. Pentru că niciodată nu a existat un „consens" între artă (teatru) și putere, dimpotrivă, efectul artistic stă într-un raport invers proporțional cu realitatea vitregită de putere. Am putut constata acest lucru mai ales în timpul dictaturii lui Ceaușescu: teatrul politic era prezent pe scenele noastre și avea succes, actualitatea fiind însă plasată în trecut, învăluită în parabole clasice (vezi, de pildă, **Tartuffe** de la „Cassandra", **Mizantropul** de la „Bulandra", **O scrisoare pierdută** de la Teatrul Mic sau **Burghezul gentilom** de la „Nottara"). Azi în schimb, grație Revoluției, teatrul lumii (tot prin piesele clasice, fiindcă sînt un paravan „autorizat") este cît mai direct actualizat, cel mai adesea printr-un limbaj „naturalist", căutîndu-se ca viața să fie cît mai aidoma prezentată pe scenă.

Același lucru se poate spune și cu privire la limbajul critic. Înainte adevărul unei cronici, respectiv al unui spectacol, era învăluit în multe cuvinte metaforice. Azi însă comentariul critic, cel puțin în ceea ce privește, a devenit un comentariu în primul rînd politic. Realitatea scenei impune acest fapt. Din păcate, mai sînt și așa-ziși critici lași, care o scaldă, care se prefac a nu observa că elementul estetic e pus în slujba semnificației politice, spre a ocroti probabil puterea, așa cum procedează Carmen Firan în cronica sa la **Noaptea regilor** din **România literară**! În general însă azi ne luăm (încă) din plin „rația de libertate". Și ea va fi cu atît mai „rațională" cu cît puterea va gafa mai mult, cu cît cenzura sau mizeria politică va încerca să acționeze mai sofisticat! Dar va fi un spectacol de mare efect comic, popular, vă asigur, din care învingătoare va ieși tot arta, așa cum a ieșit întotdeauna, supraviețuind atîtor epoci sinistre ale istoriei.

GRID MODORCEA

ANUNȚ

Ziarul „Dreptatea" VA PUBLICA GRATUIT în mod permanent OFERTE DE SERVICIU.
Anunțurile se predau în scris la sediul redacției din Calea Victoriei 133—135, etajul 2, între orele 10 și 15.

O posibilă biografie

...O bătrînă săracă, dintr-un sat de cîmpie, în primăvară...

Măicuță dragă, nu te-am cunoscut, dar știu bine că viața dumitale se aseamănă cu viața a mii și mii de bătrîni din țara noastră săracă, pe care Dumnezeu, trag nădejde, să n-o fi uitat chiar de tot. Nu te-am cunoscut măicuță dragă, dar știu bine cum ai trăit, cît de chinuită, cît de fără speranță ai fost. Te-au prins bătrînețele singură, după o viață de muncă, pe pămîntul care ți s-a furat și pe care l-ai stropit cu sudoarea frunții pentru alții, căci ai robit la CAP, la fel ca toți țăranii, știu bine. Și mai știu că-ți vindeai ouă de sub găină, să-ți poți cumpăra de la „cooperativă" rația de ulei sau de zahăr, cînd mai ajungeai la ele.

Ai robit măicuță dragă, în raiul socialist, iar cînd ți s-au topit puterile, ai ajuns muritoare de foame, cu „pensia" pe care ți-o dădeau, cînd și cînd, de la colectiv... 35 de lei, 80, iar mai apoi 100 de lei. Ce-ți cumpărai mai întîi și la ce-ți ajungeau?? Cum trebuia să le chibzuiești pe toate, să le pui în cîntarul mizeriei... Lapte? Se poate trăi și fără, ți-ai zis, și-ai renunțat. Carne? Aveai doi trei pui în bătătură, care răbdau de foame alături de dumneata, dar nu te îndurai să-i tai. De fiecare dată te chinuiai să-i crești pînă toamna, să-i poți vinde, să-ți cumperi o maramă mai groasă sau molton să-ți faci pentru la iarnă o amărîtă de rochie și poate încă o bluză, să nu-ți fie chiar așa de frig. Și dacă aveai noroc să ouă găinușele și dacă aveai noroc să ajungă și pentru cei necăjiți, le duceai la magazinul sătesc și le dădeai în schimbul celor zece litri de petrol, să ai cît de cît pentru primus și pentru lampă. Că iernile erau lungi și nopțile erau lungi... și erai atît de singură... Mai buchiseai în cartea de rugăciuni, mai rosteai cu glas șoptit „tatăl nostru", cu smerenie și speranță. Și cînd ajungeai la „pîinea noastră cea de toate zilele", ochii ți se împăienjeneau de lacrimi. Că de multe ori îi uitai și gustul... Pîine? Apucai la ea, cînd se aducea de la centru și ajungea și la cei fără relații. Că în rest se înfruptau doar „smeii" din satul Smei. Ca peste tot!

Din ce-ai trăit, măicuță dragă, cum ți-ai ținut bătrînețele? Primăvara, da, erau lobodele și știrul și ștevia și untișorul și urzicuțele! Palma de pămînt de lîngă casă, pe care ți-a lăsat-o ceapeul, „lotul ajutător" cum i se spunea, o drămuiai cu sgîrcenie să ajungă și pentru un strat cu ceapă și pentru morcovi și pentru cîteva cuiburi de cartofi și pentru un rînd de fasole pe care o semănai pe lîngă gard, să aibă pe ce se cățăra.

Dacă se brodea și cu prunele îți făceai iarna fiertură de poame cu mămăligă, sau cu o strujică de pîine. Că țineai post măicuță și miercurea și vinerea, să-ți ierte Dumnezeu păcatele și să-i odihnească în pace pe cei dragi pe care i-ai tot pierdut de-a lungul vieții...

Iarna? Cît de greu îți era iarna! Cînd erai mai în putere, cutreierai pădurea în toate toamnele și veneai acasă cu cîte o legătură de crengi uscate care-ți încovoia spinarea și-ți tăia răsuflarea pînă o vedeai adăpostită. Numai că iernile erau lungi și lemnele puține și pensia de la colectiv, oricît ai fi drămuit-o nu-ți ajungea! Poate cel mult o sută de lei să fi avut cînd ți-au mărit-o. „La ce s-or mai fi lăudînd atît cu pensia asta" îți ziceai oftînd, cuibărindu-te în așternutul rece, care se încălzea așa de greu de trupul dumitale împuținat și bătrîn. Și dacă somnul nu venea și nu venea, te apucai să-ți trăiești încă o dată și încă o dată viața... „Ca la cinematograf" îți ziceai, și cele petrecute mai de mult sau mai de curînd ți se perindau prin fața ochilor și te minunai cum te puteai uita la ele, de parcă nu erau ale dumitale. Numai cînd vedeai prohodul primului copil, te seca la inimă un fel de năduf, că tare vi l-ați mai dorit cu bărbatul... și el era pe front și-o căzut prizonier la ruși... și cînd s-o întors... i-a copilu' de unde nu-i. Apoi s-a născut fata, dar n-ați avut noroc de ea... Era pe vremea foametei. Îți aduci aminte cît îi trăi cum fierbeai cir de mămăligă și-l prelingeai pe sin așa călduț, s-o înșeli, să creadă că-i lapte.... da copiluța n-o mîncat și n-o mîncat.... și n-o mîncat.... Și băiețelul pe care l-ai născut la șapte luni, după ce te-ai spetit cărînd cotele de bucate, cu spinarea, cu bărbatul împreună, că vă închiaburiseră și n-ați vrut să vă dați bătuți.... Copilul acela, Ionuț, o trăit de toamna pînă primăvara...

Așa că acuma ai trei cruci în țintirim... și cu a bărbatului patru... „Doamne Dumnezeule, îndură-te de mine păcătoasa" rostești în gînd și-ți faci cruce. Și cum îți îndrepți ochii spre icoane, îți dai seama că s-a făcut dimineață și n-ai nici un îndemn. Apoi îți șoptești cu glas mic rugăciunea... „pîinea noastră cea de toate zilele...".

În încăpere e frig, îți ies aburi din gură, la fiecare cuvînt rostit. Ar trebui să te scoli, îți zici, dar nu te îndeamnă nimic. De la un timp n-ai nici un îndemn.

Afară gerulește. Prin fereastra micuță vezi crengile mărului încărcate de promoroacă. Și-ți zici în gînd: „Ajută-mă Doamne să mai apuc primăvara! Să nu mă bage în pămîntul înghețat!... Să mai văd o dată merii înfloriți!". Și ajungeai. Încă mulți ani.

Și iar veneau nopțile lungi de iarnă și iar îți alergai gîndurile înapoi, în anii care-au trecut. Și iar îți vedei tinerețea, bărbatul pe cînd îți era iubit... pădurea dragostei voastre... nunta, casa, copiii... crucile din țintirim... Și viața alerga, alerga... apoi se alegea într-un vîrtej repede, repede ca petalele florilor de cireș pe care le învolbura vîntul subțirel de primăvară... „Da, primăvara... primăvara"... Și cînd totul se golea din amintiri se alegeau alte imagini. Retrăiai zilele și nopțile spaimelor cînd cei de la raion stăteau pe capul vostru și vă amenințau cu fel de fel de lucruri îngrozitoare, dacă nu vă înscrieți „de bunăvoie" în colectiv. Și cum fugea bărbatul prin fundul grădinii, drept în pădure, cînd veneau cei cu ceapeul... Și cum l-au prins și l-au ținut nemîncat trei zile și trei nopți, împreună cu alți bărbați din sat și cum i-au bătut și i-au amenințat că-i împușcă. Și cel venit de pe undeva de la oraș care umbla cu pistolul la șold și împușca rîzînd, cîinii de prin ogrăzile oamenilor, de băga spaima în toți copiii. Dar parcă numai în copii! Pînă la urmă, dac-au văzut că n-au încotro, oamenii s-au înscris „de bunăvoie" în colectiv.... Și-apoi a început robia pe pămîntul moștenit din moși-strămoși... Și-apoi, atîtea altele. Necazuri, numai necazuri. Că ai avut parte din belșug de ele!

Cînd ajungeai cu gîndurile aici, oftai măicuță dragă. Oftai și-ți alungai din amintire și aceste felii de viață! Nu, n-ai fi vrut să uiți nimic. Doamne ferește și-apoi nici nu se poate uita tot ce-ai trăit! „Viața hărăzită e zestrea omului cu care se înfățișează înaintea lui Dumnezeu, cînd o fi să fie!" Numai că zestrea asta a dumitale era tare grea și amară! Da, amară!... Și anii treceau, și anotimpurile se roteau, unul după altul, și pădurea iar dădea în toamnă... „Cît de falnic îi stejarul" ți-ai zis privindu-l, în toamna de acum un an"... și ți-au dat lacrimile de duioșie! „S-o scurs o viață de atunci!"... te-ai gîndit...

De-atunci rînd pe rînd le-ai pătimit pe toate „cum mi-o fost scris". Și rînd pe rînd anotimpurile dădeau în toamnă și rînd pe rînd, nici nu știi cum ai rămas singură... cu crengile uscate sub care-ți încovoiai spinarea, an de an, să le duci acasă... să nu îngheți chiar de tot iarna...

Și-n primăvara asta din urmă, cînd s-a dat lege să se întoarcă pămîntul țăranilor, ți-ai privit mîinile cu degete strîmbe și încheieturile îngroșate de reumatism, ca niște crengi uscate... „Doamne, de-aș fi avut măcar cu cincisprezece ani mai puțin" ți-ai zis cu năduf. Și inima ți-a svîcnit în piept, ca o pasăre gata să-și ia zborul. Apoi ai căutat în tainița din lada de zestre, un pachet uitat de ani, adunat într-o batistă. Ai desfăcut cu sufletul la gură cele două noduri, și-ai luat rînd pe rînd înscrisurile. Acolo era lege pentru pămîntul neamului vostru. Și pentru livadă, și pentru fineață, și pentru pădure... Și deodată te-a cuprins o fierbințeală dulce, ca o mîngîiere. „Ajută-mă Doamne" — ai zis și gîndul bun ți-a adus somnul care nu te mai cercetase de mult. Dimineața te-ai primenit ca-n tinerețe și-ai pornit să-ți vezi pămîntul. Și parcă l-ai privit cu alți ochi. De parcă nu te-ai fi despărțit de el niciodată. Numai pentru bărbatul dumitale ai mai simțit atîta dragoste, în tinerețe, în ziua aceea în pădure, cînd v-ați logodit la mărturia stejarului și-a zis că seara o să te ceară de la părinți, de nevastă. Pentru o clipă ai și uitat că ești așa de bătrînă. Cînd te-ai trezit la realitate ți-ai gîrbovit din nou sufletul, dar parcă nu de tot. Ai privit casele care s-au înălțat pe livada dumitale. „Oameni gospodari, harnici și buni" ți-ai zis. Și pe dată te-a străfulgerat un gînd: „Uite, am să-mi iau pămîntul înapoi și-am să-l dăruiesc lor. Și-am să mă rog frumos de ei, să aibă grijă de mine cîte zile-oi mai avea. Că le-aș putea fi mamă la fiecare!" Și cu gîndul ăsta de speranță și bucurie te-ai dus în fața comisiei.

Seara au venit cei doi vecini, cei în care ți-ai pus nădejdea, și i-ai primit ca pe copiii dumitale. Numai că ei s-au răstit la dumneata, ți-au vorbit urît și te-au amenințat că te fac bucățele cu toporul dacă le iei pămîntul pe care l-au muncit o viață și pe care și-au făcut casă. Nici n-ai mai avut cînd să le spui ce-ai plănuit, că ei au și plecat trîntind ușa de era s-o scoată din țîțîni.

Te-ai speriat? Nu te-ai speriat! Te-ai întristat în schimb peste măsură. Și-ai luat pe loc o hotărîre și ți-ai petrecut toată noaptea trăindu-ți încă o dată viața. În zori te-ai ridicat din așternut, te-ai spălat pe față, ți-ai împletit cosița albă, te-ai îmbrăcat în hainele de sărbătoare, te-ai închinat la icoane, la Isus Cristos și la Maica Domnului, ai mai pus ulei în candelă, „las' să mai ardă, să mai ardă" ți-ai luat marama bună din ladă și ce-ai mai crezut că-ți trebuie și ai pornit-o cu hotărîre, ca omul care știe bine ce are de făcut.

În bucățica de livadă pe care nu ți-au hărtănit-o la colectivizare pomii erau înfloriți. „Parcă ar fi mirese" ți-ai zis în gînd, cu nespusă dragoste! „Dee Domnul să fie un an bun, și fericire la toată lumea!" Undeva în văzduh ciocîrlia își împrăștia primele triluri. „Mulțumescu-ți Ție Doamne c-am avut parte și-n primăvara asta de cîntecu' ei!" te-ai gîndit. Și cînd ai ajuns în pădurea plină de viorele și ghiocei, ai dat de copacul dragostei dumitale dintîi, lîngă care te-a cerut Dumitru de nevastă. Mare, viguros, înalt, o frumusețe de stejar... „O avut tot timpul să crească în aproape șaizeci de ani", ți-ai zis. Și ai căutat în preajma lui un altul, mai pe potrivă.

În pădurea Podeanu, satul Smei, comuna Broșteni (Argeș) a fost găsită o femeie spînzurată într-un arbore. S-a stabilit că este vorba de Elena Pătrașcu (75 de ani) din satul Smei. Nu prezintă urme de violență. O bătrînă săracă, dintr-un sat de cîmpie, în primăvară...

(Marin Ioniță, România Liberă, 25 aprilie 1991).

RODICA RARĂU

Cine ești dumneata, domnule necunoscut?

În cursul săptămînii trecute treceam pe înserat pe B-dul Carol I. În dreptul standului de ziare din fața sediului P.N.Ț.-C.D. am fost martoră la o întîmplare care la o privire atentă este un adevărat semnal de alarmă privind liniștea mult dorită a societății noastre.

O bătrînică venea cu pași mărunței, ținînd strîns la piept un ziar apărut cu cîtva timp în urmă — pe la sfîrșitul iernii, intitulat EX-REX, avînd pe pag. I o fotografie a regelui Mihai I. Mi-a atras atenția asupra ei privirea strălucitoare, zîmbetul ei bun, bucuroasă că are — cine știe de unde, cineva i l-o fi dăruit — un număr din acel ziar închinat omului care pentru ea era reînvierea unei speranțe păstrate în suflet ani de-a rîndul.

Un individ brunet purtînd mustață îi observă ziarul ținut de ea cu manșeta în afară, privește fotografia de sub titlu o clipă, după care întreabă bucuros: „—Cine-i asta, Ceaușescu?" „— Nu, mamă — răspunse ea — este Regele. E Regele Nostru. Ceaușescu și Lenuța s-au chinuit o viață să copieze aspectul Majestăților Lor, fără nici un succes însă". „— Regele? ! AL VOSTRU ? !" A urmat apoi un potop de invective de nereprodus, într-o românească stîlcită, un palmares de cuvinte prost acordate, dovedind o cunoaștere relativă a limbii române.

Bătrîna s-a speriat, și-a strîns ziarul la piept mai tare, și a grăbit pașii aproape fugind.

Personal am încercat să aflu cine este individul, încercînd de la distanță să văd în ce hotel sau cămin va intra. Nu am reușit. Individul și-a dat seama curînd de imensa gafă făcută, încercînd să-și piardă urma în mulțime, dovedind o bună pregătire pentru aceasta. A schimbat două troleibuze coborînd în stații aglomerate și cum era oră de vîrf, la un moment dat... l-am pierdut.

Dar... unde sînt acei profesioniști care trebuie să-i urmărească pe astfel de indivizi? Aflăm că la Deva un grup de studenți străini își permit să îi bată pe studenții români, organizînd pînă și chemarea din toată țara a altor compatrioți de-ai lor pentru a fi susținuți. Domnilor din S.R.I., ar fi totuși cazul să vă ocupați mai mult de cei ce își permit să ne înjure și să ne bată în propria noastră țară.

Poate berevoiți să aflați de ce au ei acest curaj, cum și de ce își permit astfel de gesturi, cine-i finanțează, dacă sînt cu adevărat studenți, sau poate asta este doar o justificare a prezenței lor la noi. În realitate cu se ocupă? Cine le dă acest curaj de a merge pînă acolo să facă ei ordine la noi acasă într-un stil terorist?

Pe noi, românii ne-ați tot pus pe „liste" după cum a reieșit din hîrtiile scoase din celebra groapă, în timp ce acest gen de „oaspeți" își fac liniștiți de cap. Pînă cînd?!

AMELIA NEACȘU

Un alibi pentru popor

După două luni de la premieră ,revizionarea filmului „Piața Universității — România" întărește convingerea că ne aflăm în fața unui act cinematografic istoric. Marea majoritate a publicului prezent actualmente în sală nu s-a manifestat în evenimentele din mai-iunie 1990. Ca atare, o atenție concentrată, asemănătoare celei a unui complet de jurați, a luat locul reacțiilor emoționale explozive încercate de primii spectatori, martori și victime ale represiunii iliescane. Comentariilor ironice sau indignate li se răspunde acum cu presante îndemnuri la liniște, căci relevanța peliculei se descoperă în bună măsură prin componenta vorbită, iar modesta calitate a sunetului solicită deseori încordarea auzului pînă la suferință. Pe de altă parte, tocmai acest gen de imperfecțiuni au darul de a credita reprezentația cu o autenticitate frustă, genuină, adînc percutantă. Deși insidios elogiată de presa progu-vernamentală pentru a excela prin profesionalism — anume spre a insinua ideea unui artefact nituit cu trucaje —, producția suferă de aritmii intermitente, datorate fie grabei de a respecta termenul premierei, fie neglijării raportului cronometric optim dintre secvențe. Uvragiu de montaj finanțat pe sponci, filmul se înfățișează considerabil îndatorat indigenței unor cameramani anonimi. La amatorismul lor se adaugă ilustrația muzicală precar înregistrată, probînd sărăcia de mijloace materiale pînă acolo că melodic-naivele și atît de cuceritoarele imnuri ale Pieții sună mai deficitar chiar decît plăcile de gramofon antebelice, recondiționate acustic în „amărîta" instituție RTVR. Și totuși, impresia globală suscită un neașteptat și salutar sentiment de mîndrie națională, poate și unde asistența de azi are posibilitatea de a cînta faptele în cunoștință asupra tratatului Iliescu-Gorbaciov.

Negreșit, dincolo de scăpările amintite ,echipa realizatorilor s-a dovedit la înălțime, iar rodul strădaniilor ei constituie o reușită indiscutabilă. Temeiurile succesului, atît în planul meseriei pure, cît și pe coordonata imperativului moral, au făcut obiectul unor analize întinse. A apărut însă mai puțin distinctă cruciala semnificație transmisă în subtext, depășind orice intenționalitate expresă. Iată, intelectualii au ridicat propriile arme și răspund, prin operă, minciunilor și crimei. Asumarea tuturor riscurilor ca o datorie onorant' exigibilă de la creatori și extirparea comodităților lașe, suficiente și complice, sînt doar două dintre valorile paradigmatice conținute în această simplă și, nu mă tem a zice, glorioasă fișie de celuloid. Ea deschide drumul spre un nou curs al artei, în care esteticul va conduce asaltul pentru cucerirea veridicității și justiției. Asemeni lui Iov, artiștii nu se vor da în lături să-l tragă la judecată pînă și pe Dumnezeu, spre a-l sili să înapoieze omului cinstit dreptul său la fericire. Cîtă vreme nelegiuiții scuipă pe mormintele celor căzuți pentru dezrobirea semenilor, cîtă vreme generațiile viitoare sînt în primejdie să cadă sub jugul despoților, orice lucrător în spirit va accepta insecuritatea sa ca o condiție a eliberării aproapelui.

La sfîrșitul proiecției, indiferenții de altă dată aplaudau cu o insuflețire întru nimic mai prejos de cea a protagoniștilor de pe ecran: populația bucureșteană ageră, devotată fără părtinire umorului și adevărului, neîngenuchiată și pururi luptătoare. Producătorii, chiar în lipsa altor excelențe, s-ar putea mîndri numai cu meritul de a fi mediat asemenea înfrățire. Datorită lor, dacă urmașii ne vor întreba încotro rătăcea națiunea cînd tirania uzurpa libertățile, vom avea posibilitatea să răspundem că, între altele, există și un document cinematografic asupra faptului că, sute de mii de cetățeni, cînd noaptea, cînd ziua, vreme de 53 de rotații ale planetei, au vegheat acolo, în Zonă. „Piața Universității" este, în fața istoriei, un alibi pentru poporul român.

HORIA STOICANU

Fața-n față: agricultura colectivistă și agricultura de piață

(Urmare din pag. 1)

țări europene avansate, cu economie de piață, constă în aceea că **fermierul este atît proprietar cît și executant** al muncii în ferme a căror suprafață medie este cuprinsă între 16,8 și 31,7 hectare.

OBIECTIVUL PRINCIPAL AL COOPERATIVELOR FERMIERILOR DIN ȚĂRILE EUROPENE CU ECONOMIE DE PIAȚĂ ESTE COMERCIAL ȘI DE DESERVIRE

Să exemplificăm tot cu situația din Danemarca. **Organizațiile cooperative din agricultura acestei țări nu sînt implicate în sfera producției primare. În ferme activitatea este o chestiune de familie.**

Principiul cooperativ, născut în Danemarca încă spre sfîrșitul secolului al XIX-lea, a fost testat cu succes în domeniul vînzării și prelucrării produselor fermelor, iar recent în sfera aprovizionării fermelor și exportului. Deci, obiectivul principal al cooperativelor fermierilor danezi este comercial. Cooperativele realizează afacerile în aceeași concepție și într-o competiție pozitivă cu companiile private care realizează tranzacții cu fermierii. Deosebirea între cele două tipuri de întreprinderi constă în aceea că asociațiile cooperative din agricultură sînt în proprietatea și administrația fermierilor înșiși, în propriul lor profit și în propriul lor risc. În viața de fiecare zi a fermierului danez relațiile sale cu diversele întreprinderi cooperative din care face parte joacă un rol central. El este interesat ca serviciile efectuate de cooperative să fie prompte și de calitate, la prețuri pe cît posibil mai mici, în timp ce produsele fermei să fie plătite cu cele mai mari prețuri posibile. Un asemenea tip de relații conduce la modernizarea și intensificarea activității productive din fermă, și implicit, la rapida îmbunătățire a producției și la creșterea eficienței și veniturilor fermierului. În ultimii ani dezvoltarea cercetărilor și perfecționarea tehnologiilor în sfera producției și prelucrării produselor agricole a determinat conversia asociațiilor cooperative locale în uniuni regionale și naționale. Competiția între organizațiile cooperative și cele private din agricultură urmărește să asigure fermierilor serviciile cele mai bune posibile. În cazul exportului între aceste organizații există un înalt grad de cooperare.

Aprovizionarea și deservirea fermelor. Ferma comercială reprezintă o întreprindere de tip industrial. Aceasta o face dependentă de aprovizionarea de către alte industrii. În cazul fermelor daneze costul materialelor utilizate, costul producției și serviciilor, împreună cu mașinile și întreținerea clădirilor însumează anual aproximativ 60% din valoarea producției. Aceste costuri rezonabile sînt esențiale în competitivitatea agriculturii daneze.

La asigurarea fermelor cu produse și servicii de calitate superioară și prețuri de maximă convenabilitate rolul esențial îl au întreprinderile cooperative, care au raționalizat perfect aceste sectoare. Astfel, întreprinderile cooperative ale fermierilor, pe bază de credite și contracte, au furnizat fermelor tractoarele necesare (în medie există două tractoare pe fermă), combinele de recoltat (35 000 combine de recoltat care, frecvent, realizează și uscarea artificială a semințelor), instalațiile de uscare a semințelor (peste 40% dintre ferme au asemenea instalații) etc. Mecanizarea s-a extins intens și în creșterea animalelor prin colaborarea fermă — cooperativă de deservire. Ca urmare, din 1980, 90% din vacile de lapte erau mulse mecanizat în grajduri prevăzute cu aparate de muls (în 1988 erau în folosință 60 000 mașini de muls) și sisteme mecanice de colectare a laptelui în rezervoare termocontrolate și de spălare a instalațiilor. Peste 11 000 de ferme au propriile lor instalații de preparare a furajelor. Pe lîngă aprovizionarea cu produse autohtone organizațiile cooperative asigură importul de furaje (aproape 1/4 din totalul furajelor și 50% din totalul proteinelor necesare animalelor). Aproximativ 80% din furaje, totalitatea îngrășămintelor minerale, a pesticidelor și alte produse sînt distribuite direct prin cooperative specializate. Din producția fermelor peste 75% este preluată, prelucrată și vîndută de cooperative.

Prin serviciile de îndrumare, organizate și conduse, în principal, de propriile organizații ale fermierilor ceea ce sporește credibilitatea, fermierilor le sînt prezentate permanent rezultatele cercetării științifice și avantajele aplicării imediate a acestora (în cultura plantelor, creșterea animalelor, în schimbarea materialului biologic, în construcția fermelor, în utilizarea noilor mașini, dar și în finanțe etc.).

Așadar, pămîntul în țările cu economie de piață se află în proprietatea fermierului, iar munca în producția primară este prestată de familia fermierului. Acești factori determină excepționalul progres al agriculturii din țări ca Olanda, Belgia, Franța, Germania Federală, Danemarca etc. ca și caracterul comercial al producției agricole. La aceasta contribuie serviciile prompte și de calitate ale organizațiilor cooperative ale fermierilor, cu rolul lor comercial, de deservire și de aprovizionare.

Deci, tovarăși, nu mai invocați sistemul" cooperatist din agricultura țărilor cu economie de piață drept argument al prezervării gospodăriilor colectiviste din agricultura țării noastre.

POȘTA redacției

GEORGE MĂGUREANU, Ploiești. Pagina literară a ziarului „Dreptatea" publică numai opere ale poeților consacrați.

COSTICĂ GHIBARȚEANU, com. Meria Berești, sat. Bolintești, jud. Galați. Dacă scrisoarea dvs. a ajuns la noi (fie și cenzurată), șansele dvs. de a ajunge sînt și mai mari. Pentru a vă fi mai lesnee, întrebați, în drumul dvs., eventualii polițiști.

MIHAI ALMARIEI, com. Corlățel, jud. Mehedinți. A fost și va mai rămîne (cît ?) același PTTR. Vă așteptăm cu noi articole.

Ing. VICTORIA CÎRTOG. Ne exprimăm regretul dar, fiind un ziar de partid nu putem realiza o anchetă într-o instituție de stat fără acordul conducerii acesteia. Și cum cadrele didactice de la Liceul nr. 10 din Craiova reclamă tocmai lipsa de corectitudine a conducerii, nu vă rămîne decît să insistați la M.S.I.

DUMITRU PAVELESCU, Drobeta Tr. Severin. Multe glasuri au pus probleme legate de pensiile mici, comparativ cu cele ale foștilor nomenclaturiști. Dacă partidul de guvernămînt, implicit guvernul în ansamblul său și-a arătat insensibilitatea și ignoranța față de răniții revoluției (cărora le datorează posturile de azi), atunci ce să le mai cerem pentru alte categorii sociale. Cui să ceri, cine te aude, și mai ales cin' să dea?

DUMITRA BURICEA, Craiova. „Se vorbește prea mult de democrație ca ea să existe!". Cu versurile nu ne-ați convins.

ILIE TRANEAC, com. Berlești, jud. Gorj. Poate vi se răspunde, dacă printre alte memorii (nu puține) ce zac pe masa președintelui și a primului-ministru, se numără și al dvs.

PAUL NICULAE, București. Adresați-vă Tribunalului teritorial.

ALEX. OSTAFE, Suceava. „Tatăl meu, Ostafe Dumitru, fost deținut politic, decedat în penitenciarul din Galați. Motivul arestării: uneltire contra ordinii sociale. Ca urmare arestării i-au fost confiscate bunurile mobile și imobile ce aparțineau întregii familii". Ați nădăjduit că prin intrarea în vigoare a Legii fondului funciar veți recupera terenul arabil la care aveați dreptul. În acest sens ați depus la Procuratura județeană actele necesare cît și cele de confiscare, înregistrate sub nr. dosar 1100/III/1 din 16.06 și nr. 12467/2487. Pînă în prezent nici un răspuns. Prin publicarea situației dvs., Procuratura județeană își va aduce poate aminte și de art. 36 din Legea fondului funciar, drept pentru care va șterge de praf dosarul în cauză.

DUMITRU JIANU, Midia. Încercați la o publicație de specialitate.

CAROL BORA, Craiova. Vă referiți în scrisoare la ajutoarele date de România kurzilor de la frontiera cu Turcia, citez: „Îmi pare rău de străini, dar cînd îi văd pe românii noștri, mi se rupe inima". Întrebarea: „Cine a ales actuala putere?", nu cred că mai necesită un răspuns. Cît despre situația materială a foștilor nomenclaturiști nu ne rămîne decît să privim cu jind și, mai ales cu revoltă.

ALEX. DUMITRU MIHAI, pensionar, com. Islaz, jud. Teleorman. Citirea pe Cîmpia de la Islaz a Proclamației Revoluției de la 1848 pare să fi rămas un unic act ce cinstește localitatea dvs. „Cinstea, adevărul, nesupunerea, curajul bărbătesc al înaintașilor noștri revoluționari de la Islaz au fost pătate, în istorie, de grava lașitate a multora dintre noi, complăcîndu-ne în consecințele grave ale comunismului. În decembrie i-am văzut pe tinerii comunei demonstrînd spre centrul localității, scandînd lozinci împotriva comunismului. Azi aceiași tineri sînt lipsiți de entuziasmul de atunci ținîndu-se totuși departe de organizația FSN locală a cărei componență nu este alta decît cea a slugilor comuniste. Apoi ne spuneți că sînteți de-a dreptul îngrijorat de evoluția rapidă a degradării comunei. Să sperăm că această stare de lucruri nu va fi și ireversibilă.

LIVIU BEUDEANU, Curtea de Argeș. Propunerile dvs. sînt tardive. Dar, cum niciodată nu-i prea tîrziu e bine totuși să le adresați Ministerului Agriculturii. Ziarul nostru apreciază propunerile dvs., dar...

GIGI FISCUCI

Comunismul – o ideologie a crimei, a minciunii și dezastrului material și moral

Comunismul este perfecțiunea răului. Acest aforism a fost și este verificat nu numai la noi în țară ci și în întreaga lume. Comunismul ca ideologie este o boală psihică similară schizofreniei disemnată în mase de grupuri de oameni aberanți și sadici, care are drept scop distrugerea tot ce este frumos pe pământ, viața cu cele două fațete ale sale — iubirea și ura.

Comunismul nu acceptă aceștii doi parametri ai omului deoarece prin însăși esența sa comunismul exclude iubirea.

Comunismul presupune ura, minciuna și crima. Doctrinarii comuniști au putut conduce masele și au reușit să le bolnăvească prin dezinformare, incultură, manipulare evident prin mass-media sa și prin pilonii săi de bază: minciuna și securitatea.

Cu cît gradul de incultură este mai mare într-o colectivitate cu atît prinde mai mult teren buruiana comunistă.

S-a ajuns ca această doctrină falimentară să macine trupuri și suflete, să ucidă vii și morți, să izgonească vii din casele lor pe alte meleaguri străine, să izgonească morții din mormintele lor strămoșești și să îi mute în alte gropi ale uitării.

Scopul comunismului a fost de a crea din tot pămîntul, din toată planeta un vast lagăr de exterminare. Astfel unicul său scop a fost realizarea gulagului, fie el românesc, albanez, ceh maghiar, polonez, bulgăresc sau sovietic.

În România au existat în cei 45 de ani de dezastru comunist mari centre de exterminare ca: Gherla, Aiud, Pitești, București etc.

Au existat închisori ale morții la Satu Mare, Sighet, Oradea, Cluj, Botoșani, Suceava, Iași, Vaslui, Galați, Bacău, Tg. Mureș, Tg. Ocna, Miercurea Ciuc, Brăila, Arad, Dumbrăveni, Timișoara, Lugoj, Deva, Sibiu, Făgăraș, Brașov, Rîmnicu Sărat, Caransebeș, Ocnele Mari, Mislea, Cîmpina, Ploiești, Craiova.

Au existat lagăre de muncă forțată la Baia Sprie, Nistru, Cavnic, Dej, Gaj, Brad, Zlatna, Bicaz, Stejaru, Săvinești, Socola, Galata, Onești, Borzești, Codlea, Ciudavnița, Mislea, Snagov, Buftea, Ișalnița, Caracal, Toporu, Chirnogi, Slobozia, Bandora, Gradina, Piatra-Frecăței, Strîmba, Salcia, Salvan, Stoicănești, Luciu-Giurgeni, Chitirca, Sivtovca, Periprava, Bac-Grindu.

Lagăre de deportare: Modelu, Rosetti, Olaru, Perițeți, Piua-Petrii, Gura Ialomiței, Răchitoasa, Luciu, Valea Călmățui, Lătești, Rubla, Dalga.

Azile psihiatrice: Gherla, Zalău, Timișoara, Gătaia, Onești, Podari, Poiana Mare, Jebel, Cîmpina, Urlați, Bălăceanca, Sapoca, Plevna, dr. Petru Groza, Jilava, Oradea, Răducăneni, Spitalul 9 București.

La Canal au existat lagăre la Cernavodă, Saligny, Km 31, Poarta Albă, Galeș, Culnic, Peninsula, Capul Midia.

Comunismul a condamnat la temniță grea aproape 2 000 000 oameni, dintre care 300 000 au decedat în închisori iar restul purtînd stigmatele umanismului comunist de tortură și distrugere, umanism cu care dl Iliescu imediat după revoluția din decembrie 1989 se străduia să scuze neputința comunistă a odiosului !!!

Comunismul și-a creat din nerușinare o virtute. Astfel am trăit cu toții fenomenul de erijare în emanați ai revoluției anticomuniste a comuniștilor reprezentați de dl Ion Iliescu și din minciună și-a creat o doctrină a adevărului lor specific.

Este de altfel foarte dificil de făcut o analiză a capetelor de acuzare a nomenclaturii comuniste și feseniste. Noi nu avem timp de pierdut cu astfel de acte de statistică a murdăriilor comuniste !!!

Istoria României de mîine va rezerva, sîntem convinși, pagini destule în care vor fi denunțate atrocitățile și crimele comuniste.

Lucru la fel de grav este continuarea acestor practici de către fsn, practici solidare cu morți, cu victime, adică practici care sînt identice cu cele patronate de odios și de sinistră.

Dovada acestora o constituie zecile de cruci cu specificarea de neidentificați existente în cimitirul Străulești după evenimentele din iunie 1990, în care promotorii acestor crime au fost dl. Ion Iliescu și Guvernul FSN al dlui Petre Roman !!!

Opinia publică din țară și din străinătate continuă să se întrebe pînă cînd vor mai continua aceste abuzuri ale actualei guvernări? În prezent se face din ce în ce mai simțită contraofensiva forțelor de opoziție, în fruntea cărora PNȚ-CD nu a făcut și nu va face nici o concesie comunismului, fesenismului și tuturor curentelor comuniste mascate sub diferite farduri ușor de recunoscut.

Personalitatea marelui om politic IULIU MANIU s-a transmis din generație în generație și ne călăuzește în lupta cu dogma comunistă.

Sîntem convinși că mai devreme decît se anticipa această perfecțiune a răului denumită comunism va fi definitiv îngropată, atît la noi în țară cît și în toată lumea.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

DR. DOBRE GHE
Prim-vicepreședinte PNȚ-CD
Teleorman

CĂLDURĂ MARE

Interviu cu dl. Gheorghe Mitu, vicepreședintele C.N.S.L.R.

REPORTER: Stimate dle. Mitu de ce abia acum confederația dvs. și-a manifestat intențiile potrivnice față de actuala politică a guvernului?

GHEORGHE MITU: Pentru că abia acum avem întrunită majoritatea necesară, conform statutului nostru, pentru a putea adopta o astfel de poziție. Problemele se dezbat începînd de la bază.

REP.: Care sînt atunci problemele dezbătute și pe care dvs., conducerea confederației, urmează să le prezentați ca revendicări?

GH. M.: Problemele legate de blocajul economic în lanț cu toate efectele lui. În primul rînd imposibilitatea negocierii salariilor sau a acordării grilei fixate datorită inexistenței fondurilor pentru salarii. Apoi lipsa materiilor prime...

REP.: Iertați-mă, dar aceasta este starea economiei. Întrebarea se referea la revendicări precise.

GH. M.: Avem un inventar întreg. Cerem aprovizionarea cu materii prime, cerem pentru unitățile bugetare acordarea salariilor conform hotărîrii 307, cerem asigurarea sănătății populației...

REP.: Acestea sînt cereri care pot fi adresate organelor locale de resort, directorilor de întreprinderi. Dacă mergeți la guvern, la primul ministru ați fost mandatați să cereți ceva concret? De exemplu demiterea unor miniștri?

GH. M.: Nu.

REP.: Atunci de ce mergeți la primul ministru?

GH. M.: Pentru a-i impune să ia măsurile necesare.

REP.: Și cum puteți dvs. să-i impuneți asa ceva primului ministru?

GH. M.: Prin negocieri.

REP.: Nu înțeleg. Dacă nu doriți să schimbați miniștri, ci să negociați cererile concrete de care aminteați, de ce nu discutați cu fiecare factor responsabil din guvern în parte? Dacă vreți materii prime de ce nu discutați cu ministrul resurselor? Dacă cereți deblocarea financiară de ce nu o cereți ministrului finanțelor etc.?

GH. M.: Noi am cerut să vorbim cu întregul guvern nu numai cu primul ministru. Noi sperăm ca la această întîlnire să participe toți miniștrii.

REP.: Deci dvs. nu vreți altceva decît să faceți împreună cu guvernul o trecere în revistă a problemelor pe care membrii cabinetului le cunosc. Pentru că dacă nu le-ar cunoaște n-ar avea ce căuta acolo...

GH. M.: Da, cam asa este.

REP.: Nu prea văd atunci sensul unei asemenea... ședințe.

GH. M.: Vrem să-i obligăm să ia măsuri. Prin negocieri.

REP.: Negocierile, după cîte știu eu, nu au drept scop să oblige. Nici măcar să convingă. Sînt o formă de înțelegere, de compromis...

GH. M.: Obligă. Pentru că dacă nu acceptă... automat vor recunoaște că nu sînt în măsură să gestioneze averea națională.

REP.: Bine, bine dar guvernul recunoaște acest lucru. Cel puțin implicit.

GH. M.: Tocmai că nu-l recunoaște.

REP.: Guvernul recunoaște că există blocaj economic. Recunoaște penuria de materii prime... Însuși ministrul Stănculescu a recunoscut public, la televiziune „dificultățile prin care trecem". Dar n-a spus că-și dă demisia pentru că nu poate face față.

GH. M.: Atunci are să pice.

REP.: Nu cred că are de gînd să pice.

GH. M.: Are să pice. Nu-i nevoie să facem grevă generală pentru asta. Dacă cîtiți comunicatul pe care l-am dat aseară (marți 18 iunie — n. rep.) la televiziune veți vedea că guvernul va fi constrins să cedeze.

REP.: Deci dvs., C.N.S.L.R., aveți și alte mijloace decît cele sindicale, — petiția, demonstrația, greva de avertisment și greva generală — la îndemînă pentru a constrînge guvernul?

GH. M.: Mai există și alte mijloace pe care nu este cazul să le dezvoltăm.

REP.: Putem deci consemna că aveți mijloace secrete pe care le veți pune în aplicare pentru a face guvernul să cadă?

GH. M.: Vrem să facem ca guvernul să cedeze. Nu spunem că vrem să cadă.

REP.: Și dacă guvernul nu va ceda?

GH. M.: Vom convoca Consiliul General care conform statutului nostru este în măsură să ia hotărîri.

REP.: Dar același lucru puteați să-l faceți mai devreme din moment ce statutul vă acordă dreptul de a lua hotărîri, fără a mai consulta sindicatele din teritoriu.

GH. M.: Nu puteam.

REP.: Nu văd de ce nu.

GH. M.: Negocierile reprezintă ultima șansă pe care o acordăm guvernului.

REP.: Nu văd la ce s-ar referi „ultima șansă." Din ceea ce am discutat rezultă că practic obiectul negocierilor nu există.

GH. M.: Ba există.

REP.: Eu constat că dvs. nu aveți obiective antiguvernamentale ci proguvernamentale. Deblocare financiară, aprovizionare cu materii prime...

GH. M.: Obiectivele noastre sînt: asigurarea salariilor, asigurarea protecției sociale, asigurarea condițiilor normale de viață pentru salariați. Și, în vederea asigurării acestor obiective, guvernul trebuie să întreprindă măsuri eficiente pentru deblocarea financiară, asigurarea cu materii prime etc. În măsura în care nu le întreprinde noi vom declanșa acțiuni corespunzătoare. (etc. etc. — n. rep.).

ȘERBAN POPA

NUMAI MINUNI!

Mai întîi a fost „Apelul" publicat pe pagina I a ziarului „Și totuși iubirea" în care eram îndemnați să-i iertăm pe aceia care au greșit față de națiune și ne-au adus în starea în care ne găsim. După aceea a fost expunerea d-lui Răzvan Theodorescu din seara de vineri 7 iunie și în care — cu chelta domniei sale strălucitoare — am ascultat insidioasele domniei sale amenințări!

Apoi, tot atunci, a urmat expunerea d-lui Iliescu, în care, de asemenea, ni s-a adus la cunoștință că, Biroul Executiv nu-i de acord cu alegerile anticipate, din cauză că nu-i suficient timp, că mai înainte trebuie votată constituția care ne fi gata definitiv în noiembrie și că se impune să se țină mai curînd alegerile pentru organele locale etc...

După ce ne-a mai spus dl președinte că el este „organ ales" dar că nu se cramponează de putere etc. etc. ne-a atras atenția că o „anumită" presă a pus prea mult interes în denigrarea unor „bieți" oameni (nomenclaturiști, desigur), și că a incitat la învrăjbirea între cetățeni, după ce ne-a amintit discursul Papei Ioan Paul, ținut de curînd în Polonia și de afirmația unui american că românii sînt cel mai curios caz de paranoia, domnul președinte a dat-o pe de-a dreapta, invitîndu-ne, mai aspru ca să fie destul de clar pentru toți: „Să mai terminăm cu acuzațiile, cu procesele și cu condamnările unora și altora!", să trecem, adică, la „împăcarea națională" și, poate, dacă asta poate fi posibil, la „pupat piața idependenței"!

Că este greu ca victima să-și uite căldul, asta nu înțelege dl. președinte.

Că este omenește imposibil să se uite mîile de victime ale regimului politic ai căror autori sînt „bieții" nomenclaturiști, nu mai contează!.

Că achitările unora dintre acei responsabili de dezastrul țării înseamnă o palmă pe obrazul celor ce au mai supraviețuit lagărelor și închisorilor și o piatră peste mormîntul morților din timpul regimului odios și a celor din timpul și de după revoluție, puțin îi pasă d-lui Iliescu.

Și, la două săptămîni de la acest discurs ținut presei, și după ce Bereveoiștii au arătat ce-au crătat, și după ce porțile europenilor s-au închis pentru noi, ca un corolar al îndemnurilor președintelui, în plin parlament se anunță înființarea unui partid al cărui președinte este tovarășul Ștefan Andrei, fost ministru de externe fost secretar al C.C. al P.C.R., judecat și condamnat, aflat deocamdată în închisoare!...

Ca și cînd Ilie Verdeț și partidul lui nu este destul!...

Ca și cînd politica și aspirațiile d-lui președinte n-ar fi destul de clare!

Ca și cînd alegerile de la 20 mai 1990 nu ne-au arătat ce-am făcut!

Ca și cînd întreaga națiune este o turmă de naivi, care nu văd, nu aud și nu simt!

Oare pînă cînd?

Este posibil ca răbdarea națiunii aceștia să meargă pînă acolo încît să se lase din nou călcată în picioare?

Doamne, trezește-o!

ER. ȘTEF

Blocajul economic și banii uzați

Blocajul economic a apărut ca urmare a menținerii funcțiilor greoaie, nemaleabile ale statului în crearea unui echilibru economic, dar mai ales a refuzului de a accepta adevărata privatizare, menținîndu-și rolul de proprietar unic, prin crearea artificială a așa-zișelor societăți autonome sau comerciale, în majoritatea ramurilor.

El este rezultatul încercării de menținere prin diverse pîrghii a unui sistem de control strict centralizat, care a atras după sine ivirea unor piedici de netrecut în privința procurării de materii prime, de „modernizare" a producției, de participare directă a întreprinderilor la „masa tratativelor" cu partenerii externi. Ca urmare, producția și productivitatea au scăzut de la o zi la alta, iar calitatea produselor este departe de a fi competitivă. Încercarea de a acoperi, prin creșterea exagerată a prețurilor, tocmai aceste lipsuri, prin lipsa adevăratei competivități, prin inexistența mai multor agenți economici realizatori ai aceluiași produs a apărut acest blocaj care, dacă nu se vor lua urgent măsuri de înlăturare a cauzelor reale va duce la falimentul național.

Încercările guvernului de a ocoli adevăratele motive, apelînd la diverse forme paleative, au dus la imposibilitatea achitării salariilor în unitățile economice, dar și la cele bugetare. Mai mult, unele sectoare au și fost avertizate că în viitoarele luni vor primi 60 la sută din drepturile ce li se cuvin. „Joaca" guvernului de a lua dintr-un sector și a da la altul (printr-o amînare „abilă" de cîteva zile a salariului sau a pensiilor) nu a rezolvat problema.

Constrins de obligațiile asumate față de creditorii internaționali de a nu tipări bani pentru acoperirea falsă a nevoilor, care ar duce la o inflație galopantă, guvernul a găsit o „rezolvare" care, este drept respectă îndatoririle asumate, dar folosește, totuși o masă monetară în plus: aruncarea pe piață, prin plata salariilor cu hîrtie-monedă scoasă din circulație cîndva ca avînd o uzură avansată (unde sînt hîrtiile cu valoare înscrisă de 500 lei ?).

Dacă deocamdată salariatul a fost nemulțumit de starea jalnică a hîrtiilor primite ca salariu (unii chiar le-au refuzat) tot el va constata în curînd că acest sistem de „a-ți fura singur căciula" practicat de patronul-stat va duce la creșterea și mai vertiginoasă a prețurilor, afectînd și mai grav nivelul de trai al oamenilor, care, și așa, este cel mai scăzut din Europa.

Trăim astăzi fenomenul trecerii și în domeniul economicului a originalității unei guvernări care, încercînd să-și mențină puterea, nu se dă în lături de la a fi folosite metode ce vor scufunda și mai adînc țara în mizerie și haos. Devine tot mai evidentă încercarea de a discredita tot mai mult economia de piață pentru a reveni la ceea ce actuala conducere a țării și-a propus: revenirea la vechile structuri „socialiste" în viața politică, economică și socială. Și o vom lua de la capăt cu formarea omului nou și a unei epoci... „prospere".

R. MIHAI

Marginalii la Afacerea Oltcit (IV)

(Urmare din pag. 1)

pe dolari de OLTCIT S.A.

3. Dintre cei care semnează la rubrica „aprobat" reținem pe domnii Tănăsescu (director general al OLTCIT S.A.), Vigaru (director comercial), Surugiu Ion (șeful Serviciului Import-Export), Hîrzoiu Grigore (șef Serviciu comercial și unul din patronii firmei G.H.B.).

4. Firma OCR a cumpărat direct din OLTCIT curele de distribuție PIRELLI la prețul de 210 lei setul vînzîndu-le apoi clientelei cu 3 800 lei setul.

Pentru ca aceste fraude grosolane să poarte girul înalt și protector al actualei puteri s-a găsit de cuvîntă să se intre în combinație și cu unele mărimi politice. Astfel, pe data de 4 noiembrie 1990 (deci după „liberalizarea" autoturismului OLTCIT) dl. senator FSN Predescu a descins în unitate pentru a-și „ridica" mașina, desigur la preț neliberalizat. Cum se numește această faptă? Codul penal ne lămurește în mod sigur!!

(va urma)

Ajutor material și moral pentru România

Evenimentele din decembrie '89 au adus România în centrul atenției întregii lumi. Opinia publică mondială a fost profund mișcată de sîngeroasele incidente care au avut loc în țara noastră. Numărul mare al victimelor a impresionat și sensibilizat întreaga lume civilizată. Un val imens de simpatie, admirație și afecțiune s-a revărsat asupra României. Din toate părțile globului au sosit ajutoare de urgență, cunoscînd fiind situația dificilă în care se afla țara după mai bine de 40 de ani de guvernare comunistă. Alimente, îmbrăcăminte, medicamente, aparatură medicală... Toate de strictă necesitate.

În ciuda prosperității afișate și dezinformării sistematice a organismelor internaționale, practicate prin propaganda oficială, imaginea României în exterior era cu totul alta decît cea care ne era mereu anunțată. Acest fapt s-a dovedit prin promptitudinea sosirii unor importante cantități de ajutoare concrete.

Organizații umanitare au trimis numeroase echipe care au încercat să facă rapid o evaluare a necesităților urgente ale populației. Personal medical calificat din țările europene a însoțit de multe ori convoaiele de camioane care soseau cu medicamente și aparatură medicală. Întreaga lume civilizată a fost zguduită de condițiile incalificabile care s-au descoperit la casele de copii (orfelinate, școli sau spitale), la azilele de bătrîni sau din spitalele noastre socialiste.

La sfîrșit de secol 20, într-o țară europeană: o realitate plină de mizerie și corupție, lipsă de profesionalism și totală inconștiență.

Nu puține au fost cazurile cînd venite de pe drum, după ce parcurseseră sute de km., asistente medicale străine au trebuit să deparaziteze case sau spitale de copii, să spele, să îmbrace și să hrănească copiii.

Trecerea timpului, „originalitatea" democrației instaurate în condiții (încă) neclare, modul cum a fost înțeleasă folosirea ajutorului material, și șovăiala cu care s-a trecut la refacerea țării au determinat răcirea simpatiei și limitarea sprijinului primit din partea țărilor civilizate.

Liga Societăților de Cruce Roșie și Semilună Roșie

Este o organizație care grupează Societățile naționale de Cruce Roșie. A fost înființată din inițiativa unuia din conducătorii Societății naționale americane Henry P. Davidson în 1919. Avînd inițial sediul la Paris, se mută definitiv la Geneva în 1939.

Liga are rolul să inspire și să sprijine acțiunea umanitară a societăților membre, coordonînd activitatea acestora, (sprijinirea victimelor catastrofelor naturale, ajutarea refugiaților din afara zonelor de conflict). De asemenea, sprijină Societățile naționale în domeniul dezvoltării și difuzării Dreptului Internațional Umanitar și în promovarea principiilor fundamentale.

În România ea îndeplinește rolul de a ține legătura dintre echipele diferitelor Societăți naționale situate în diferite zone.

Activitatea desfășurată de această organizație s-a concentrat asupra caselor și spitalelor de copii, în cea mai mare parte a Moldovei, Dobrogea, sudul și centrul țării.

Inițial s-a făcut o evaluare a necesităților de acoperit pentru unitățile ținute sub observație. S-a întocmit un plan de urgențe diferențiat pe trei nivele. Se preconizase că acest amplu program de ajutorare să fie terminat în iarna anului 1990—1991. În urma analizării situației copiilor din aceste unități, s-a constatat că deși ea s-a îmbunătățit față de anii precedenți, este necesară prelungirea acordării de asistență. Liga a cerut diferiților parteneri suplimentarea sprijinului, pentru continuarea activității în România. Un rol deosebit în desfășurarea acestei activități îl are Comunitatea Economică Europeană care finanțează acest program pînă la 30 iunie 1991.

Munca pe care o depun oamenii de la ligă are o importanță deosebită. Aproape zilnic ei străbat țara pentru a distribui în mod rațional, pe baza cerințelor fiecărei unități avute sub observare, ceva din minimul necesar.

Un grup restrîns de oameni, bine organizați, cu diverse profesii — medici, manageri, logisticieni — depun o muncă uriașă. Străbătînd sute de km., într-o permanentă criză de timp, mîncînd pe unde cade, descărcînd și încărcînd de multe ori singuri mașinile, ei nu fac doar oficiul de a distribui ajutoare. Realizează mult mai mult. Constînciozitatea și optimismul care la caracterizează stilul de muncă, încrederea pe care o insuflă oamenilor, măresc extraordinar efectul distribuirii produselor absolut necesare.

De fapt aceasta este unul din rolurile activității organizațiilor internaționale neguvernamentale. Să contribuie la mai buna cunoaștere între cetățenii diferitelor țări, realizîndu-se pe această cale creșterea încrederii între oameni. Activitatea acestora se desfășoară în spiritul a șapte principii fundamentale: umanitate, imparțialitate, neutralitate, independență, voluntariat, unitate și universalitate.

Prestigiul unei organizații este dovedit de oamenii pe care îi are.

Georges Vignard este de profesie „sales manager" (manager specializat în activitatea comercială). Este delegat al Ligii pentru programul de distribuire al ajutoarelor în România.

L-am întrebat ce gîndește după aproape 13 ore de drum și plasarea de alimente, îmbrăcăminte, și medicamente la patru case de copii. Mi-a răspuns rizînd: „Sînt liber, am terminat treaba pe ziua de azi. Vreau să fac un duș și să mănînc ceva. Sînt nemulțumit de un singur lucru: translatoarea care mă însoțește nu bea vin".

Dincolo de glumă, am înțeles mentalitatea unui om obișnuit să-și îndeplinească misiunea. Pentru el munca stă întotdeauna înaintea orelor de răgaz.

„Am cunoscut în România și oameni minunați cu care am putut coopera. Munca noastră presupune permanente legături între persoane. Am încercat să facem totul cît mai bine, să ajutăm copiii care au cele mai mari lipsuri și greutăți. Misiunea mea aici se încheie la sfîrșitul lunii iunie. Nu știu dacă mă voi reîntoarce vreodată în România, dar sigur o parte din inima mea rămîne pentru totdeauna aici și voi lua cu mine tot ceea ce am învățat și primit de la români". (G. V.)

Am dori ca toți cei care nu ajutat România să se reîntoarcă la noi, peste cîțiva ani, și să-i primim asa cum se cuvine. Sigur vor dori să revadă oamenii cu care au lucrat și locurile minunate pe care le-au traversat numai, neavînd răgazul să se oprească.

Șanse pentru infern

Dacă fiecare dintre cei mai răi și egoiști oameni ar vizita măcar o dată o casă de copii, poate mentalitatea și felul de a fi i s-ar schimba în bine.

Din păcate în România de azi dificultatea materială tind să transforme omul într-un automat care acționează practic după ideea „fiecare pentru el", sau „scapă cine poate". Este cea mai evidentă dovadă a profundei crize sociale și morale în care se află țara.

Din cînd în cînd cei sus-puși se gîndesc că este timpul să mai stingă coarda sensibilă a sufletelor noastre, și atunci cu ajutorul televiziunii, colecțează fonduri pentru copii neajutorați. Vor să ne arate că cei din Ministerul de Interne sau din FSN, senatori sau funcționari, renunță la o părticică din lefurile lor pentru a construi o nouă clădire, copiilor necăjiți. Nu dorim să minimalizăm gestul „lor" umanitar din 1 iunie, chiar dacă s-au folosit de acest prilej pentru o evidentă campanie publicitară preelectorală. Dar de ce oare au nevoie de aurle și steaguri, de „imagini lunițe de televizor" pentru a face ceva pentru copiii marginalizați (temporar sau definitiv) de către o societate egoistă?

Dacă pe vremea „odiosului și sinistrei sale...", prea puțini oameni cunoșteau dezastrul și condițiile inumane din casele de copii, astăzi nu mai avem oficial bariere în calea informării. Chiar dacă în „Anuarul Statistic 1989" nu găsim numărul handicapaților sau numărul caselor de copii, al personalului medical care le servește, sîntem siguri de faptul că în continuare există grave deficiențe în ceea ce privește îngrijirea acordată unor categorii de oameni în țara noastră...

Desigur, datorită masivelor ajutoare primite din străinătate, în unele case de copii situația s-a îmbunătățit simțitor. În special în marile orașe, copiilor orfani sau handicapați se pare că le este acordată o atenție crescută, iar condițiile lor de viață se apropie de pragul unei vieți decente.

Există însă din păcate multe alte locuri unde copiii zac în mizerie, nebeneficiind de asistență medicală corespunzătoare sau de îndrumarea unor cadre competente și specializate pentru ajutarea celor care s-ar putea integra în societate.

Din acest punct de vedere, diferențele dintre zone nu sînt numai între diferite zone ale țării ci, chiar pe teritoriul aceluiași județ.

Spre exemplu, în județul Tulcea, am avut ocazia să vizitez patru case de copii. Cele de la Babadag și Tulcea asigură nu au părinți. Li se acordă o atenție deosebită atît din partea personalului medical cît și al celui educativ. Au dispărut „unii formele" și sînt tratați cu afecțiune de către supraveghetori.

Din păcate, la Zebil și mai ales la Horia, situația este complet diferită.

La Zebil, este un cămin-școală pentru handicapați. Copiii de aici au vîrste între 7 și 18 ani. Marea problemă este faptul că nu e simplu lipsește organizarea. Spațiul pe care îl au la dispoziție este destul de mare și relativ bine îngrijit. Dar lipsesc cadre calificate care să îl creze cu cel care ar putea fi ajutați să progreseze. În cele două zile din săptămînă cînd copiii sînt duși la baie, și reprimirea hainelor de schimb. Copii bolnavi (avînd boli de piele) lăsați să stea în grupul celor sănătoși. Aproape dezbrăcați ei alergau pe un teren de sport neavînd o minge, sub privirile nepăsătoare a supraveghetoarelor...

Din păcate situația de la spitalul din Horia, (jud. Tulcea) este de-a dreptul cutremurătoare, imaginațiile cele mai bogate nu ar putea zugrăvi realitatea de aici. Cu toate că s-au primit masive ajutoare din partea Crucii Roșii Internaționale mulți dintre copiii de aici nu au nici măcar șansa să supraviețuiască.

Este un izbitor contrast între materialele primite (de care dispun) și modul în care sînt tratați copiii. Au fost trimise aici de la săpun și detergenți, calorifere electrice, alimente și medicamente, pînă la creioane, caiete sau plastilină.

În încăperi aerul este atît de închis încît atunci cînd intri de afară ai senzația de leșin. Datorită igrasiei și umezelii permanente cei mici sînt expuși la tot felul de boli. Aici sînt 115 copii între 3—19 ani, toți cu grave deficiențe. Cei mari îi hrănesc pe cei mici care nu pot mînca singuri, așa cum se pricep. Pentru că aici nu există decît 5 asistente medicale și trei educatoare. Toți aveau același fel de mîncare. În niște farfurioare de tablă era un amestec de miez de pîine, sos și mazăre, foarte ciudat la culoare dar mai ales urît mirositor.

De mai multe luni în acest haos total, încearcă să facă ordine o echipă a Crucii Roșii italiene. Șase asistente medicale, specializate în munca cu copii handicapați încearcă să dezvolte la aceștia orice înclinație posedă pentru a o transforma în deprindere, pentru a o conștientiza. Este o muncă migăloasă și dificilă care cere mult timp, abilitate și răbdare. Dar cu foarte puține șanse de reușită, cu atît mai mult, cu cît această muncă se desfășoară în condiții mizerabile.

Horia este la numai 50 de km. de Babadag sau Tulcea. Infernul copiilor nevinovați este separat de umanitate numai de o mică distanță.

Dacă de la Babadag o parte din copii au fost infiați în acest an 14 au fost adoptați de familii din S.U.A. și Canada, 8 reluați de părinți, cei de la Horia nu vor avea (curînd) nici o șansă de a fi primiți de vreo familie.

Horia este „colectorul" irecuperabililor din casele de copii ale județului Tulcea. Dar sînt aruncați aici în mizerie. Oricîtă energie și muncă se consumă sufletistele asistente de la Cruce Roșie italiană munca lor se va risipi în zadar dacă copiii de aici nu vor fi mutați din acest infern!

CLAUDIU DOLTU

Din fericire pentru cei mai neajutorați (copii orfani și cei handicapați) au continuat să sosească și sosesc ajutoare umanitare. Echipe ale Crucii Roșii Internaționale din Italia, Franța, Olanda, Norvegia, Suedia, Finlanda, Marea Britanie desfășoară o importantă muncă în țara noastră. Fiecare dintre aceste echipe are un front de lucru în cîteva districte (județe). Spre exemplu: Crucea Roșie italiană, în județul Tulcea și Constanța, Crucea Roșie franceză: Gorj, Dolj, Olt. O mare parte a teritoriului național este protejată de aceste echipe.

Revista 22

„Omogenitatea spirituală a poporului român prin morala creștină, dreptatea socială și libertate"

— Alocuțiunea doamnei DOINA CORNEA —

(Urmare din pag. 1)

de egoism, de indiferență, de lipsă de clarviziune, de lipsă de solidaritate în numele dreptății, cîntărește ceva, se înscrie în spiritul societății, în mentalitatea ei, la fel ca și actele de solidaritate umană, de limpezime spirituală, de fermitate în apărarea adevărului și a dreptății. Dacă azi batem pasul pe loc, cred că este așa pentru că am comis și noi în anul ce s-a scurs, multe greșeli, și continuăm să mai comitem atît ca indivizi, cît și ca formațiuni sociale. Aș menționa doar cîteva din ele : lipsa de clarviziune a unor categorii de elită în fața capcanelor puterii („Noi nu facem politică", spuneau și mai spun unii intelectuali. „Noi nu facem politică" spuneau și mai spun unii sindicaliști și muncitorii) ; lipsa de solidaritate între diferitele categorii sociale și contratimpul în acțiunile lor (cînd studenții au făcut grevă generală, muncitorii au stat deoparte, acum pare a fi invers). Consider apoi o greșeală din partea sindicatelor să se concentreze mai mult asupra unor revendicări economice prin acțiuni răzlețe. Nu este acesta un egoism de grup ? Satisfacerea acestor revendicări agravează criza, prelungește agonia generală, prelungind menținerea actualelor structuri de putere. Sindicatele, muncitorii, ca de altfel toți cetățenii, au în față o alternativă — cred. Trebuie să se hotărască : fie să declanșeze o grevă generală pe plan național bine organizată, cu revendicări politice bine chibzuite, fie să aștepte cu răbdare alegerile pregătindu-se politic, sprijinind partidele de tradiție democrată și pregătind o bază electorală largă care să nu mai poată fi manipulată de zvonuri și înșelătoria televiziunii, nici de demagogia noilor configurații politice de guvernare, ce prind deja contururi. (Vatra Românească cu PUNR, de extremă dreaptă, sau partidele de extremă stîngă : socialist al muncii, socialist democrat, agrarian, social democrat tradițional sau chiar unele sindicate). Aceste configurații politice sînt propulsate din umbră de aceeași fostă securitate care nu-și poate manifesta puterea pe față. Sînt oarecum îngrijorată că printre revendicările formulate în aceste zile de Confederația Sindicatelor pe cale de a declanșa o grevă generală, nu figurează la loc de frunte, exigența aflării adevărului asupra activității fostei securități și nomenclaturii de partid în ultimii ani, exigența aflării adevărului asupra tragicelor evenimente petrecute la noi după revoluție în care este implicat, în primul rînd, președintele țării. Se cere doar demisia primului ministru. Mă întreb însă, ce garanție morală mai prezintă dl. Iliescu în numirea unui nou premier. Incapacitatea actualului prim-ministru și a miniștrilor de resort de a' redresa economia țării își are originea în incapacitatea de ordin politic și moral a' responsabililor puterii. Dl. Iliescu, care a contribuit la scenariul cu teroriștii, care a chemat minerii, nu va fi mai mult ca oricînd interesat să numească un premier care să-i tăinuiască pe criminalii și privilegiații de ieri și de azi ? Securitatea nu va fi tot atît de interesată în tăinuirea nelegiuirilor săvîrșite ? (Cazul Berevoiești e grăitor !).

Am comis deci greșeli, și acest lucru devine, pentru mulți limpede, acum la un an de la alegeri. Dar ce putem face pentru a nu mai cădea pradă minciunii și confuziei ? Se apropie noi alegeri, organizate, poate, de aceiași oameni cu aceleași metode : calomnie, intimidare (dacă nu votați așa, vi se ia pămîntul, veți fi dați afară), violență. Vom avea de ales între avantaje materiale tentante, dar tot atît de iluzorii ca promisiunile FSN-ului de dinainte de 20 mai — și șoaptele valorilor izvorîte din conștiința noastră morală care ne spun : „Nu vota cu cei ce tăinuiesc crimele securității, ei sînt complicii acesteia, nu vota cu cei ce se sprijină pe minciună, cu cei ce aduc legi nedrepte, vei fi și tu complicele minciunii și al nedreptății". Între tentația avantajelor materiale și teama nebună de a le pierde, pe de o parte, și fragila noastră conștiință morală, pe de altă parte, disproporția pare a fi mare. Totuși va trebui să alegem : nu vom putea sluji deopotrivă minciuna și adevărul.

Avem un simț al adevărului și al dreptății. Avem datoria să sprijinim forțele binelui, chiar dacă vom avea de suferit. Dacă vrem să triumfe binele într-o țară pe care o vor moșteni copiii, nepoții noștri. Orice compromis cu forțele răului se va întoarce pînă la urmă împotriva noastră. Să sprijinim grupările, partidele instituțiile cele mai curate, monarhia constituțională, care atît în trecut cît și în prezent, au dat dovadă de consecvență în protejarea valorilor democrației și a demnității umane în spirit creștin.

Cu toate acestea avem un spirit al adevărului și al dreptății. Să pornim de la fapte simple pentru a ne verifica acest simț. Nimeni nu va susține că ucigașul lui Abel — Cain — este nevinovat. Nimeni nu poate susține că securitatea de ieri și de azi este nevinovată, atîta vreme cît victimele terorii sînt încă de față. De aceea atîta grabă să șteargă orice urmă, cazul Berevoiești! Mihai Ursachi — mărturie ! Nimeni nu poate susține că dl. Iliescu este nevinovat odată ce a adus minerii și le-a mulțumit pentru conștiința lor civică. Contractul social încheiat între responsabilii puterii aleși și cei ce i-au ales a fost nerespectat. Prin aceasta aleșii și-au pierdut legitimitatea.

Confuzia e mare. Avem totuși un simț al adevărului. Comunismul, totalitarismul, de la început au încercat să distrugă — pentru a subjuga oameni — conștiința lor morală, libertatea lor interioară, impunîndu-le o conștiință de sclavi. Spre deosebire de libertatea exterioară, cea de drept creatoare de norme de conduită socială, libertatea interioară este mediul nostru interior — matricea — în care ia naștere și din care se hrănește ființa noastră morală. Fără libertate interioară omul nu se poate alcătui ca ființă morală, ca ființă responsabilă de actele sale. Dar libertatea interioară mai este și condiția creativității spiritului. Cînd libertatea interioară dispare, dispar și forțele înnoitoare ale spiritului, ei se împuținează, „ne pierdem sufletul", cum se spune în popor. De aceea în comunism oamenii încetează să fie creativi.

Ca oameni, ca creștini, datoria noastră primordială este să ne păstrăm această libertate cu orice preț în ciuda oricăror opreliști, chiar cu prețul vieții. Fără ea, oricum, murim în spirit.

Nu vă temeți stimați cetățeni să slujiți adevărul ! Cînd eticul — adică conștiința morală — devine punctul de sprijin al existenței noastre, oricît de lipsit de putere ar părea acest etic, el devine putere. Tot astfel un grup de oameni devine puternic doar atunci cînd îi unește o valoare morală. Hitler a căzut, Stalin a căzut, K.G.B.-ul e pe cale să cadă. Basarabia, Țările Baltice vor fi pînă la urmă mai puternice decît acest colos. Adevărata solidaritate se naște din comuniune în jurul binelui. Ura dă naștere doar la complicitate în rău.

Dar cum să ne regăsim în etic, cum să ne regăsim conștiința morală prin redescoperirea spațiului nostru interior de libertate ? Cum să o depistăm — spre a nu ne înșela — această libertate interioară, cu rădăcini metafizice mai degrabă decît juridice ? Ea este centrul nostru, este locul cel mai curat din noi (așa o recunoaștem), este locul deschiderii noastre spre Dumnezeu. Acest spațiu, atunci cînd îl atingem îl percepem ca bucurie și lumină. Orice umbră de tulburare lăuntrică este un semn că ne îndepărtăm de el. Acest spațiu nu se lasă tulburat de nimic ce vine din afară sau dinăuntrul nostru visceral. Atunci cînd îl atingem, trăim, dincolo de interesele noastre egoiste, de instinctele noastre de conservare și de putere, în ceva mai înalt și mai vast decît noi, în sacru, în iubirea de Dumnezeu. Dar mai este ceva esențial : pentru a ne păstra cît mai aproape de acest centru al libertății noastre interioare, trebuie să închinăm lui Dumnezeu rodul actelor noastre, spunînd că acest rod, adică meritul nu ni se cuvine nouă. Astfel, prin acest act de dăruire rămînem liberi de vanități și de orgolii, dar liberi și de amărăciune, în caz de înfrîngere. Cu dăruire și cu iubire de Dumnezeu să ne străduim să aducem în lume, prin actele noastre (și fără să ne neliniștim de rezultat, care oricum nu ne aparține) să aducem un spor de bine și de adevăr, fără să așteptăm vreo răsplată, uneori înfruntînd chiar riscuri. Rămînînd liberi de orice răsplată devenim invulnerabili. Poate de aceea conștiința morală devine putere la cei care o cultivă zi de zi. Există tehnici concrete de inducție în această stare spirituală de gratuitate, de imponderabilitate, de invulnerabilitate. Ajunge să ne reamintim momente senine din copilărie. Fiecare din noi am iubit în copilărie ceva dezinteresat : o floare, o pasăre, un copil nevoiaș și nu așteptam nici o răsplată pentru afecțiunea noastră. Să încercăm să refacem acele frînturi de copilărie. Să încercăm, apoi, păstrînd aceeași stare, să ne apropiem de adevăr și de dreptate. Să uităm de interesele noastre personale, cînd ne apropiem de adevăr și de dreptate. Numai astfel vom reuși să introducem adevărul și dreptatea în actele noastre sociale și politice. Din experiența noastră de un an putem trage concluzia că numai o politică bazată pe morală ar putea fi eficientă.

COMUNICAT

UNIUNEA MONDIALĂ A ROMÂNILOR LIBERI — Filiala Cluj înființată la 14 martie 1990, în baza înregistrării ca persoană juridică a filialei România, la București — act. 16 P.J. 1990, a ținut în data de 11 iunie 1991 orele 17, o adunare a membrilor activi, în cadrul căreia s-au decis, pe bază de vot deschis următoarele :

1. — Membrii filialei Cluj susțin Declarația Comună din 16—17 mai 1991 a filialelor UMRL din țară și străinătate și aderă la declarația domnului Ion Rațiu, dată la 31 mai în București, considerîndu-l în continuare președinte al Uniunii și susțin apelul dumnealui de a se organiza, în mod statutar, în România, un nou Congres UMRL.

Acest Congres urmează să aleagă viitorul comitet director, precum și viitorul președinte al UMRL.

INTERVENȚIE

Asociația Foștilor Deținuți Politici din România, aduce la cunoștință celor interesați, că s-a făcut următoarea intervenție la organele în drept, privind indexarea indemnizației, ca urmare a liberalizării prețurilor ;

Către

— CAMERA DEPUTAȚILOR DIN ROMÂNIA

— SENATUL ROMÂNIEI

„Ca revenire la numeroasele noastre intervenții referitoare la indexarea indemnizației de 200 lei pentru fiecare an de detenție acordată prin Decretul Lege 118/1990, vă rugăm să reglementați această indexare, ca urmare a liberalizării prețurilor ce a intrat în vigoare la data de 1 aprilie 1991.

Solicităm rezolvarea acestei probleme cît mai urgent posibil".

Consiliul de Conducere al A.F.D.P.R.

Imaginea României în S.U.A.

Este binecunoscut faptul că pentru americani țara lor este binecuvîntată de Dumnezeu. Pentru ei America este țara care le acordă toate drepturile și protecția, oriunde s-ar afla. Pentru un american, inscripția „Made in USA" este cea mai bună garanție a calității unui produs. Mărfurile fabricate de alte țări se vînd destul de greu în Statele Unite, iar dacă sînt acceptate acestea au o calitate foarte bună și prețuri foarte mici.

Pentru americani, Europa este locul petrecerii unei vacanțe. Luni la Paris, marți la Bruxelles, miercuri la Roma. Cei mai curioși se avîntă pînă la Budapesta. De altfel orice publicație turistică pentru țările europene trasează o cortină între Ungaria și restul Europei de Est.

Brutalele incidente de la sfîrșitul anului 1989 au adus România în centrul atenției lumii civilizate. După ce situația s-a limpezit cît de cît, românii nu mai constituie un capitol prea interesant pentru occidentali. Poate doar țările care nu știu cum să se mai apere de valurile de emigranți români (Germania, Suedia, Austria) mai fac caz de situația post-ceaușistă a țării noastre.

Dacă vreun american are cumva de gînd să viziteze România, sau să afle ceva despre noi, fie cere lămuriri unei companii de turism, fie caută în „The World Almanach and Book of Facts" la litera „R", informațiile dorite.

Almanahul pomenit este una din cele mai populare și accesibile surse de informație ce se editează în SUA din 1868 și pînă în prezent. Să vedem așadar ce va găsi un cetățean american (sau englez, francez, sau orice cunoscător al limbii engleze) în ediția 1991 a principalului best-seller din SUA.

În paragraful „Declinul comunismului" este prezentată o scurtă cronologie a evenimentelor din țara noastră din decembrie '89 și pînă în 14 iunie 1991, (aproximativ o jumătate de pagină) : „Drumul României spre viitor este singurul (n.n. din Europa de Est) care este pătat cu sînge, și cursul său din 1989 nu se îndepărtează prea mult de standardele marxism-leninismului". Este prezentată o sumară descriere a opresiunii practicate de Ceaușescu prin securitate (aproximativ 60 000 de indivizi, „poliție mult mai bine înarmată decît armata"). „Într-o țară unde se spune că jumătate din oameni spionează cealaltă jumătate, chiar și deținerea unei mașini de scris era dificilă". Timișoara, cuvîntarea lui Ceaușescu din 21 decembrie, fuga sa, capturarea și execuția, sînt amintite, de asemenea. „S-a încercat formarea unui guvern de către vechi comuniști, ofițeri și studenți. Frontul Salvării Naționale —, și Ion Iliescu, un vechi membru de partid a fost numit președinte interimar". „În mijlocul haosului au fost introduse cîteva reforme. Au apărut mașinile de scris, mîncare, au fost eliberați deținuții politici, s-au legalizat avorturile. O parte din cetățeni erau convinși că s-au produs mici schimbări, alții erau mulțumiți de faptul că evenimentele din decembrie nu au însemnat nimic mai mult decît o lovitură dată de comuniști împotriva lui Ceaușescu și apropiaților săi. Aceștia vor deveni însă ținta multor acuzații. Mari proteste de stradă amenințau neparticiparea la alegeri, dar în mai, Frontul Salvării Naționale a întors provocarea unui mare număr de partide, ținînd aproximativ două treimi din locurile parlamentului. Iliescu a cîștigat aproximativ 85% din voturile pentru președinție".

În următorul paragraf „Cronologia evenimentelor anului" este cuprinsă perioada octombrie '89 — octombrie '90. România este prezentă în luna noiembrie '89 cînd Ceaușescu proclamă într-un Speech de cinci ore la Congresul XIV al P.C.R. cum că Partidul Comunist este „centrul vital" al întregii națiuni.

Ianuarie '90 : „Frontul Salvării Naționale a devenit ținta multor critici ; în timpul unei vizite în România (6 ianuarie) ministrul sovietic Eduard Șevardnadze a declarat că Moscova va sprijini orice formă de sistem politic ce va apare în România : mii de români au demonstrat (7 ianuarie) împotriva proeminenței ex-comuniștilor în conducerea provizorie ; în urma manifestației din 12 ianuarie cînd protestatarii au cerut eliminarea influenței comuniștilor asupra conducerii țării, președintele Iliescu calmează mulțimea anunțînd că Partidul Comunist este scos în afara legii. Dar pe de altă parte guvernul a ridicat interdicția asupra partidului (17 ianuarie) și a anulat referendumul care urma să-l hotărască soarta ; vice-președintele Dumitru Mazilu demisionează (26 ianuarie) și acuză regimul de folosirea „practicilor staliniste".

Februarie '90 : „Opoziția cîștigă teren în România". Este menționată formarea CPUN : sînt pomenite procesele împotriva unor foști colaboratori ai lui Ceaușescu.

Mai '90 : „Partidul de la putere cîștigă alegerile în România ; campania electorală a fost marcată de violență ; principalele partide de opoziție acuză Frontul de intimidarea a sute de susținători ; Departamentul de Stat este îngrijorat pentru că se ridică întrebarea dacă neregularitățile semnalate au avut implicații majore asupra corectitudinii alegerilor".

Iunie '90 : „Minerii înfrîng studenții în București". În 13 iunie, poliția dezlănțuită a atacat în centrul orașului București manifestanții antiguvernamentali, mulți dintre ei studenți. Au fost ridicate de poliție aproximativ 200 de persoane inclusiv ei, țiva greviști ai foamei. Mii de studenți au protestat incendiind sediul Poliției. În confruntarea cu forțele de securitate au murit 4 oameni și peste 200 au fost răniți. Președintele Iliescu a cerut muncitorilor să salveze țara de la o „rebeliune fascistă". Aproximativ 10 000 de mineri au venit în București (14 iunie) au înfrînt studenții, au devastat sediile a două partide de opoziție și redacții ale presei independente. Corespondenți de presă străini au fost de asemenea atacați ; 15 iunie : Departamentul de Stat al SUA pune problema sistării ajutorului economic pentru România ; 20 iunie : Iliescu depune jurămîntul pentru președinție.

Mai este rezervată României încă o jumătate de pagină, unde se face o descriere a situării geografice și a stării economice a țării.

Acestea sînt informațiile cele mai accesibile cetățenilor americani, referitoare la România. Pe baza lor se formează desigur o imagine despre români. Nu cunoaștem sursele de informație ale editorilor acestui anuar statistic. Dar ele par a fi furnizate de instituții oficiale române. Dacă cronologia evenimentelor este exactă nu se poate spune că a fost surprinsă dintotdeauna situația reală. Aici este marea contribuție a propagandei oficiale a actualului regim de la București.

Știm cu toții cît de importante sînt vizitele ministrului nostru de externe, ale primului ministru, ale președintelui sau parlamentarilor români în străinătate. De asemenea România are reprezentanțe diplomatice în aproape toate țările lumii. Toți acești demnitari trebuie să depună eforturi uriașe pentru a arăta lumii întregi că România nu mai este o țară comunistă, ci o țară liberă unde omul este tratat cu respectul ce i se cuvine. Însă faptul că una încearcă să arate și alta este activitatea lor în interior, duce la necesitatea dezinformării coordonate a organismelor internaționale. Aceleași metode le-au practicat diplomații români sub Ceaușescu, aceleași metode sînt folosite și astăzi de emisarii oficiali ai Bucureștiului. Și astăzi pe Dîmbovița curge aceeași apă purtătoare de știri false...

CLAUDIU DOLTU

COMUNICAT

Luînd act de situația reală a mișcării greviste declanșate de confederațiile sindicale reunite în UNIUNEA CONFEDERATIVĂ NAȚIONALĂ, minimalizată în mod intenționat de actualul guvern prin manipularea presei, radioului și televiziunii, CONVENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU INSTAURAREA DEMOCRAȚIEI își reafirmă sprijinul față de revendicările acestora.

CONVENȚIA constată cu profundă îngrijorare reactivarea vechilor practici comuniste care situează sindicatele în afara cadrului social și anihilează orice tentativă de apărare a drepturilor legitime ale salariaților.

CONVENȚIA protestează energic împotriva hotărîrii guvernului de a implica penal, într-un simulacru de proces, liderii sindicali care au condus recentele acțiuni greviste — în care se denaturează cu bună știință motivele inculpării — și care readuce justiția și procuratura la vechiul statut de unealtă servilă a executivului.

CONVENȚIA își rezervă dreptul ca în aceste condiții, în care prin acțiunile fățișe ale actualului guvern este pus în pericol procesul de democratizare a. țării și se prefigurează instaurarea unei noi dictaturi de grup, să adopte acele măsuri politice pe care evoluția situației economice și sociale a națiunii o va impune.

Semnează :

P.E.R. — OTTO WEBER
P.N.L. — RADU CÎMPEANU
P.N.Ț.—C.D. — CORNELIU COPOSU
P.S.D.R. — SERGIU CUNESCU
U.D.M.R. — DOMOKOS GEZA

Șase la șase

Anticipările noastre — Dreptatea nr. 383 din data de marți 11 iunie — au căpătat contur chiar mai devreme decît ne-am fi așteptat. Cele cinci confederații componente ale **Uniunii Confederative Naționale** — Alianța Confederativă Intersindicală 15 Noiembrie, Cartelul Alfa, Confederația Fides, Confederația Hercules, și Confederația Transtar — au părăsit Comisia mixtă guvern-sindicate, urmate imediat de o a șasea mare centrală sindicală : Confederația Frăția.

În acest fel comisia a devenit inoperantă. Confederațiile rămase alături de guvern — CNSLR, Confederația Sindicatelor Lucrătorilor din Agricultură și Alimentație, Confederația Cosin, Confederația Construct, Confederația Conmaș și Confederația Conseneg, (ultimele trei componente ale Blocului Național Sindical) — fiind o minoritate, nu vor putea lua nici o decizie.

PE GLOB

DECLARAȚII INADMISIBILE. Primul ministru israelian Iitzhak Shamir a criticat vehement declarațiile ambasadorului Israelului în Statele Unite. Diplomatul israelian afirmase că țara sa ar trebui să hotărască ce este mai important : să continue colonizarea în teritoriile Cisiordania și Gaza sau să obțină ajutorul american pentru noii imigranți în Israel. Premierul Shamir a arătat că aceste declarații sînt inadmisibile.

ANTARCTICA. Statele Unite sînt aspru criticate pentru eșecul congresului de la Madrid asupra Antarcticii. Reprezentantul american s-a opus în ultimul moment semnării protocolului pus la punct în luna aprilie, protocol care prevedea interzicerea exploatării miniere sau petroliere a continentului pe o perioadă de cel puțin 50 de ani.

PRIMIRE TRIUMFALĂ. Secretarul de stat american James Baker a fost eroul unei primiri extraordinare în Albania. Mai mult de patru sute de mii de persoane l-au aclamat la Tirana pe secretarul de stat american care a promis Albaniei un ajutor de urgență de 6 milioane de dolari.

AJUTOR MUTUAL. Croația și Slovenia își mențin dorința de a deveni independente. Reuniți sîmbătă la Zagreb, președinții celor două țări, Franjo Tudjman și respectiv Milan Kucan, și-au promis sprijin politic, economic și militar. Cele două republici își vor recunoaște reciproc independența care va fi proclamată în ziua de 26 iunie pentru Slovenia și în 30 iunie pentru Croația. Cei doi președinți au reînnoit apelul pentru crearea unei confederații de state suverane. În același timp însă, ministrul de externe al Federației, generalul Kadijev, a afirmat că statul iugoslav nu va recunoaște aceste secesiuni și va face tot ce este posibil pentru a se evita vărsarea de sînge.

EXPULZARE. Organizațiile de apărare a drepturilor omului din Franța au cerut explicații guvernului Cresson cu privire la expulzarea în Gabon a scriitorului marocan Abdelmoumen Diouri. Acesta trăia în Franța de 20 de ani cu statutul de refugiat politic și a fost expulzat printr-o procedură de urgență. Scriitorul marocan tocmai se pregătea să publice o carte despre averea regelui Hassan al II-lea. Ligile de apărare a drepturilor omului afirmă că expulzarea — căreia ministerul de externe și oficiul pentru refugiați i-au dat o explicație vagă și neconvingătoare — este rezultatul unei înțelegeri oneroase între președintele francez și suveranul marocan.

COMPLOT. Vladimir Kriucikov, șeful KGB-ului, a acuzat Statele Unite și o serie de țări occidentale că au organizat un complot pentru subminarea economiei sovietice. Kriucikov a afirmat că deține dovezi asupra existenței unor planuri de ocupare a Uniunii Sovietice și asupra intenției de a controla potențialul nuclear al țării. Conform afirmațiilor lui Kriucikov, economia sovietică este la pămînt și CIA ar încerca să influențeze evoluția economiei sovietice prin racolarea persoanelor care dețin funcții de vîrf în economie. Șeful KGB-ului a făcut aceste afirmații marți, într-o ședință secretă a Sovietului Suprem, afirmă televiziunea din Leningrad care a transmis aceste informații.

NEÎNȚELEGERI. La Ministerul Apărării de la Budapesta s-a relevat că Ungaria și Uniunea Sovietică nu se pot pune de acord cu privire la compensațiile legate de staționarea trupelor sovietice în Ungaria. Sovieticii cer compensații pentru amplasamentele, cazărmile și dotările militare părăsite în țară în timp ce maghiarii doresc despăgubiri pentru daunele aduse mediului înconjurător de 45 de ani de ocupație. Tratativele stagnează deoarece Moscova nu ia în serios revendicările Ungariei și nu intenționează să trimită experții necesari pentru evaluarea corectă a pagubelor. (L. ST.)

SPORT

Recrudescență ceaușistă în finalul campionatului

Începînd de la 22 decembrie 1989 în nenumărate rînduri și cu toate prilejurile, clubul Steaua și-a repudiat violent pe mentorul care l-a adus în situația de a-și pierde mulți simpatizanți, pe Valentin Ceaușescu.

Cu atît mai năucitoare a fost lovitura de teatru survenită joi pe stadionul din Ghencea, la meciul Steaua '86 — Steaua '91 : Montată din fir a păr. Cel pe care și jucătorii l-au denunțat că i-a umilit și înjosit și le-a făcut viața grea, a apărut — în ce calitate oare ? — la tribuna oficială și în una din cabinele de transmisie, de unde a salutat cu mîna întinsă pe spectatorii ce-l aplaudau. Ceea ce s-a petrecut după sosirea sa întrece orice închipuire. Crainicul de ocazie — adică dl. Cristian Țopescu, s-a grăbit să salute prezența „ilustrului oaspete" — de ce nu garda ? — la tribuna oficială. Și ca prezentarea să fie completă a adăugat, că el, odrasla a ajutat foarte mult echipa Steaua care îi datorează ascensiunea. S-a oprit însă să arate care au fost mijloacele și metodele de ajutor și nici ce au însemnat toate acestea pentru sportul românesc în general și pentru fotbal în special. În acel moment au izbucnit aplauze ale unor suporteri steliști însoțite de o poezioară în care V.C. era iubit, stimat și i se mulțumea (pentru ce anume, rămîne în dubiu ; pentru tot ce a făcut — atît de scurtă să fie oare memoria steliștilor ? —, pentru semnele cu mîna, sau pentru marea onoare de a fi descins în mijlocul lor). Sumara privire a faptelor, fără amănunte, dovedește o, de netăgăduit, pregătire. De la pătrunderea „sprijinitorului" în stadion, la coborîrea în fața tribunei oficiale, la primirea sa în această tribună unde există niște adevărați cerberi — și potrivirea să se instaleze foarte în ce calitate, deoarece nu i se cunoaște vreuna și nici nu i se poate recunoaște așa ceva ; cine a făcut acest oficiu ?), pînă la salutul și elogiul adresat și răspunsul suporterilor, totul apare, punct cu punct, drept rodul unui scenariu amănunțit. A mai lipsit „expresia prețuirii" jucătorilor din teren și ceremonialul de plecare, foarte posibil ca aceasta din urmă să fi existat. Legitimă se ivește întrebarea, cine a pus la cale acest „spectacol". Este foarte îndoielnic ca ideea să fi aparținut lui V.C. și nu ne vom mira să aflăm că a fost invitat. Și atunci de cine și de ce? Nu poate fi exclusă ipoteza că Puterea l-a folosit drept momeală fie pentru a măsura reacția mulțimii față cu o inedită reapariție, în care s-ar înscrie și intervenția d-lui Șomleu în Parlament, fie drept cal de bătaie. Rămîne desigur întrebarea cine au fost instrumentele care au contribuit (mergînd în sus) neputînd exclude schimbările din Min. Ap. Naționale. Răspunsul îl vom afla. Mai este nevoie pentru atingerea unuia din cele două scopuri, de cel puțin încă o apariție. Ce păcat că nu a cîștigat Steaua campionatul, căci „eroul" din Ghencea ar fi fost invitat să-l premieze.

Dar pînă atunci nu dă nimeni socoteală ?

•

Ultima etapă nu a făcut decît să lase lucrurile la locul lor. Universitatea Craiova și-a adjudecat titlul care i se cuvenea, iar Steaua cu toate încercările, n-a reușit s-o detroneze cîștigînd la fel de chinuit, ca în ultima vreme toate meciurile de acasă, excepție cu Corvinul. Soarta retrogradării a fost decisă la Bistrița de la jumătatea primei reprize cînd Gloria avea 2—0 cu Jiul. Acesta se duce unde îi e locul, în B, pierzînd astfel eșecul unei alte tentative temerare. În schimb Bacăul, care anul acesta a jucat cinstit, a luptat cu străşnicie la Constanța, pentru un egal alb, care îi asigură onorabil rămînerea în A, de unde manevre obscure voiau să-l debarce.

În Giulești dinamoviștii au oferit un serial de faulturi, iar arbitrul G. Ionescu un set de cartonașe, dar în sens invers, vișiniilor care au avut doi jucători înlocuiți, accidentați ca urmare a unor astfel de acțiuni. Vorba șefului secției de fotbal de la Dinamo, un meci cu scîntei, datorită arbitrului. Rezultatele : „U" Craiova — Sp. Studențesc 2—1 ; Steaua — Petrolul 2—1 ; Gloria — Jiul 5—0 ; Farul — Bacău 0—0 ; Rapid — Dinamo 0—5 ; Bihor — Poli 3—1 ; Brașov — Argeș 1—0 ; Progresul — Corvinul 5—0 ; „U" Cluj — Inter Sibiu 1—0.

IOAN FRÎNCU

Conferința de presă a C.O.R.

Din inițiativa Comitetului Olimpic Român, joi a avut loc la Casa Universitarilor o interesantă conferință de presă. D.na. Lia Manoliu, președintele C.O.R., a prezentat succint activitatea Comitetului Olimpic începînd cu 1990 și pînă în prezent, după care s-au dezbătut pe larg problemele cu care se confruntă disciplinele sportive care ne vor reprezenta la Olimpiada de la Barcelona.

O primă noutate pe care d.na. Manoliu a adus-o la cunoștința presei este aceea că pe viitor selecția sportivilor nu se va mai face din oficiu, ci va trebui ca acești sportivi să-și cucerească prin rezultate dreptul de participare la competițiile internaționale importante. Astfel, primii zece sportivi clasați la Campionatele Mondiale și-au cucerit în acest mod pașaportul pentru Barcelona 1992.

Bineînțeles că și Comitetul Olimpic se confruntă cu probleme de ordin financiar, ceea ce a făcut ca discuția pe această temă în cadrul conferinței să fie prioritară. Comitetul Olimpic Internațional, în mod preferențial, a acordat un sprijin de 50 000 de dolari anul trecut și 100 000 dolari anul acesta pentru sportul românesc. Însă în condițiile în care cheltuielile pentru pregătirea unui sportiv la nivelul de performanță cerut de o competiție de anvergură cum este Olimpiada din 1992 sînt foarte ridicate, bineînțeles că nici acest sprijin, nici subvențiile (foarte mici) acordate de Ministerul Tineretului și Sportului nu sînt suficiente. S-a constatat astfel că C.I.O. a reușit să acorde sportului românesc un sprijin financiar mai consistent decît cel al M.T.S. Preocuparea guvernului, a Parlamentului pentru soarta sportului românesc lasă, de asemenea, de dorit. De aceea, a fost salutată cu entuziasm propunerea d-lui Octavian Vintilă, care a sugerat publicarea unei scrisori deschise către președintele țării, guvern și Parlament, prin care să se solicite o întrevedere cu Asociația Presei Sportive în cadrul căreia să se dezbată aceste probleme. D-na Lia Manoliu și dl. ministru Cornel Dinu, prezent la conferință, au promis că se vor implica în această inițiativă a A.P.S. De altfel, se pare că o astfel de scrisoare a fost publicată cu puțin timp în urmă de „Tineretul liber". Parlamentul a luat cunoștință de existența ei și... s-a amuzat copios pe această temă (!). Așteptăm rezultatele următoarei tentative.

În ceea ce privește echipamentul sportiv, d-na. Manoliu a anunțat că el va fi asigurat în mare parte de firma Adidas, restul urmînd a fi confecționat la firme din țară. Prezent la conferință, fostul internațional de baschet Mihai Nedef, a anunțat că firma comercială de confecții „SIVA" (Franța) intenționează să asigure în mod gratuit delegației sportive a României echipamentul necesar. Este aceeași firmă care a făcut cadou trei rînduri de echipament naționalei de fotbal care ne-a reprezentat la Campionatul Mondial din Italia 1990.

S-a luat apoi în discuție cazul boxerului Francisc Vaștag. Pretențiile sale materiale depășesc posibilitățile C.O.R. de a le satisface, ceea ce pune sub semnul întrebării participarea sa la Olimpiada de la Barcelona. Vaștag pretinde masă de 1 000 de lei pe zi, primă lunară de 30 000 de lei, primă pentru titlu olimpic de 1,5 milioane lei, 10 000 de dolari, mașină etc.

În ciuda tuturor acestor probleme, obiectivul pe care și-l propune C.O.R. este menținerea României între primele 10 puteri sportive din lume. Nu ne îndoim că, datorită preocupării conducerii forului nostru olimpic, datorită fondului valoros de talente de care dispune țara noastră, acest obiectiv va fi atins.

ELENA POPA

Sindicatele contestă P.D.A.R.

Sîmbătă 22 iunie au luat sfîrșit lucrările Congresului Partidului Democrat Agrar din România, partid satelit al FSN, creat de actuala putere pentru a dubla Partidul Național Țărănesc — Creștin și Democrat în vederea întreținerii confuziei în rîndul electoratului rural.

Pentru a ne putea da mai bine seama ce înseamnă prezența PDAR pe scena politică a țării, ne vom permite să cităm din protestul dat spre publicare de către Confederația Sindicatelor Lucrătorilor din Agricultură și Alimentație, — atenție ! — participantă ca invitat la lucrările Congresului, care... **protestează energic împotriva modului în care PDAR a preluat ca realizare proprie asigurarea locurilor de muncă pentru specialiștii din agricultură. Informăm opinia publică că asigurarea a cca. 50 la sută din locurile de muncă pentru specialiștii agricoli este rezultatul demersurilor și acțiunilor întreprinse de confederație.**

Marți, trei ceasuri rele pentru administrația S.N.C.F.R. ?

După amînarea dezbaterilor, la cererea reclamantei SNCFR, în procesul intentat celor patru federații participante la greva ceferiștilor din 18 iunie, a avut loc, la sediul Regionalei CFR București, ședința de arbitraj privitoare la punctul 2 din contractul colectiv de muncă, punct reprezentînd principala cauză de dezacord dintre administrația SNCFR și sindicate.

În conformitate cu textul impus de administrație, plata salariilor ceferiștilor urmează să se facă — ca în nici o țară din lume, unde transportul pe calea ferată este subvenționat de la bugetul statului — în funcție de încasările societății.

Dezacordul, care așa cum se știe, a dus la declanșarea unei greve de avertisment pe 18 și a grevei generale pe 18 iunie, urmează să fie soluționat prin răspunsul scris pe care arbitrii desemnați, din cadrul MMPS, îl vor da în cursul zilei de marți 25 iunie.

ȘERBAN POPA

CITIȚI ȘI RĂSPÎNDIȚI ZIARUL „DREPTATEA"

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE ÎNAPOIAZĂ
Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă PO Box 12 201, telex 10376 presfir București, Calea Griviței nr. 64—66.
Tiparul : Imprimeria CORESI, București